

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΕ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 172-175

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ — Κ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΦΕΒΡ.— ΜΑΡΤ.— ΑΠΡ.— ΜΑΪΟΣ 1919

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ — Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΔΕΑ
ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ, ΕΞΥΠΝΗΣΕ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΜΗΝΑΣ

ΠΟΛΕΜΟΙ, σεισμοί, λοιμοί, λιμοί, καταποντισμοί και... συντέλεια του αιώνας. Όλα μαζί. Γρίπη, Φοβερή αρρώστια, η οποία εξετάζει τον κόσμο, αλλά και τους κινηματογράφους. Μπορεί κανείς να επιτη...
— Καλά πάμε, καλά πάμε. Θα ιδήτε. Θα πάω στην Πόλη!
— Ό,τι θέλετε πείτε τώρα. Ο Στρατηγός έπληξε εις την πόλιν των όνειρων μας, και έγκρατεστάθη εκεί, μέσα εις την Βασιλίδα των πόλεων και άπεθεώθη.

Είς επίμετρον ήλθε και ο Έξανθηματικός Τύφος. Τέλος πάντων με την Γρίπτην ήμπορούσε κανείς, αν έλάμβανε μερικά προφυλακτικά μετρα, να την σκαπουλάρη. Άλλά πώς να προφυλαχθί από τους φορείς του μικροβίου, τα έγχώρια ζωύφια, με τόση πολυκοσμία και με τόσον στρατόν επί ποδός;

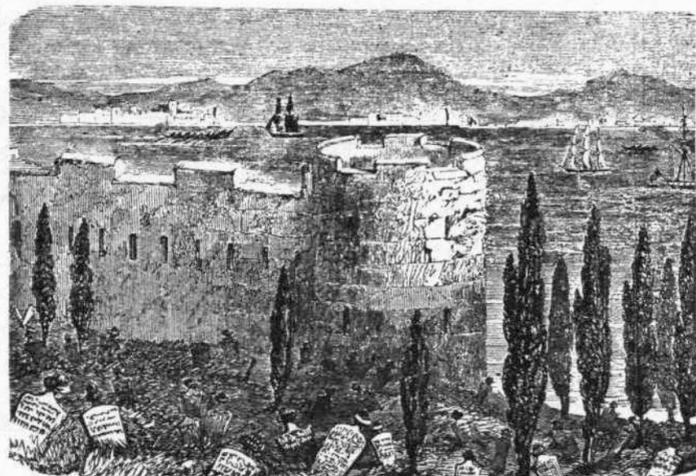
Εύτυχως που έχουμε πολύ μεγάλο Θεόν ήμεεις οί Έλληνες. Έβαλε το χέρι του πάνω και μ' όλον αυτόν τον συνοσημόν εις τα τραύμα, στά καφενεία, στά κέντρα, μ' όλο που έβραζε, όπως κοινώς λέγουν, το έγγώριον ζωύφιον και μ' όλην την διαδοχίαν που δείχνουμε και την αμάθειαν εις τα ζητήματα της ήγείας, δεν έπιασε φωτιά ο Έξανθηματικός.

Πάει και ή έπαιτεια! Πέρουι ακριβώς μ' ένα διοικητικόν μέτρον, ο ύπουργός της Περιβάλλουσας. Σίμος περιουλέεζε όλους τους άλιγας, έπαιτας, μικροσωματεμπόρους, άπαχάκια, ανθοπωλίδας, φρικτάδες κλ. και τους ενέκλεισε εις διάφορα ιδρύματα. Ήτον αυθαίρετον το μέτρον, αυταρχικόν, άνελεύθερον, άντισυνταγματικόν, ήτον ό,τι θέλετε, αλλά ο κ. Σίμος εις αυτό έφάνηκε περισσότερο δημοσιογράφος παρά ύπουργός κοινοβουλευτικός. Ο Δημοσιογράφος δεν ξέρει νόμους; Ξέρει μόνον σκοπόν. Πρέπει να γίνη εκείνο γραφει. Το πώς θα γίνη, αν αντίβαινή εις τον νόμον, αν δεν προβλέπεται από νόμον, δεν τον μέλλει. Ας φρειάζή νόμον, ας τροποποιήση τον νόμον, ας κάνη ό,τι διάβολο θέλει, ο άρμόδιος ύπουργός. Άλλά που έτολμούσατε προ όλίγου καιρού να ήπτε εις προεστύμενον ύπηρεσίας, τηρηματόαρχην, ύπουργόν, «φρειάζε νεον νόμον», «άλλαξε τον νόμον». Έβλεπαν ένα άτοπον, ένα άδικον και σάς έλεγαν: Ναί, δίχο έχετε, αλήθεια άζει εις να γίνη αυτό, πράγματι άδικείται αυτός, αλλά... δεν έχουμε νόμο... δεν επιτρέπει ο νόμος». Έτυχε όμως ο δημοσιογράφος, ο ευφότεραν παντός άλλου αντίληψιν έχων, να είναι και ύπουργός και εκτίθησε το χέρι του κάτω και χωρίς νόμον και χωρίς τίποτε, επέστρεψε από πάνω από θεωρίας περί έλευθερίας του άτόμου, με μία γενικώτερη θεωρία, ότι αν ή έλευθερία του άτόμου είναι ίερά και κάθε άτομον όμως έχει το δικαίωμα να ζή άνεπόλγητον. Και έν ή έννοία του σεαυσμού της έλευθερίας μιάς κοινωνίας δλοκλήρου, ή όποια έμαιοσιζέτο από τους έπαιτας και τους άλιγας και τους σωματεμπόρους και ή όποια ήπειλείτο από το φτωχίον αυτό του έγκλήματος, έπήρε όλην την εσύνην της άντισυνταγματικότητας και έτάσισε την έπαιτεια.

Διά να είναι δε έν τάξει και συνταγματικώς έφερε εις την Βουλήν σχέδιον νόμου σχετικου, όστις και έψηφίσθη, υπ' άρ. 1681.

Ο νόμος αυτός είναι άγριος. Έξ μήνας φυλάκησι ο άλιγας, τρείς μήνας ο έπαιτης. Τρείς μήνας όμως και οι έξωθούντες εις έπαιτεια ή μη παρεμποδίζοντες από αυτήν πρόσωπα τελούντα υπό την έξουσίαν των. Τρείς μήνας άκόμη και 1000 δρ. πρόστιμο και οι προμηθεύοντες εις έπαιτας σακάτηδες διά να νινούν τον όικτον του κοινού. Ένα δε χρόνο εις τους χασισοπάτας, χασισοπώλας κ. λ.

Θεός σωφρόν τον πατέρα σας Κύριε Σίμο! Θεός σωφρόν τον!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ. — Ίδείτε τα Βυζαντινά τείχη, τα όποια προήσπιζον από τας έπιδρομάς του ήδη εκπνέοντος Άσιανου κατακτητου, την Βασιλεύσαν. Σήμερον λέγονται «Έπταπέφυγον».

συμπτοματικά φάρμακα θα μās ώδηγούσαν στην καταστροφήν.

Παρασκευή λοιπόν πρώτα, έτοιμασία και όλα για όλα κάτω. Η απολήτρωσις πέρα-πέρα όλων των αδελφών μας ή στο διάολο και μείς. Το ζάρι, ο κύβος της Ρουβίκωνος, μās ήλθε εύνοικά. Τελειούουν τα βρώαα μας.

Άλλά τί μαζί με τον πόλεμον έκαμε το Κράτος διά τους κατά την διάρκειαν των έχθροπραξιών προσφυγόντας όμαιμονας αδελφούς μας; Έδω τον λόγον είχε το Ύπουργείον της Περιβάλλουσας. Το πρόβλημα αυτό έμελετήθη και έουστηματοποιήθη εις ένα ύπουργείον, που ένθ εκ πρώτης όψεως ένομισθή περιττόν, έπαιξε σπουδαιότατον ρόλον.

Δεκάδας πολλάς έκατομμυρίων διέθεσε το Κράτος και συντήρησε όλους αυτούς τους άτηνός διοχθέντας πληθυσμούς και τους έγκατέστησε έδω και τους έστέγασε και τους ενέδωσε και τους έπροσόδότησε και τους περιέβαλε ιατρικώς και τους έδωκε τα φάρμακά τους, και τους εύρησε θέσεις και έργασίαν και τους έσπούδαζε τα παιδιά τους.

Άλλ' ούτε και εις αυτά περιορίζεται το Ύπουργείον. Σημναιει τώρα ή ώρα της Έθνικής Παλιγγενεσίας και έλαβε τα μετρα του διά την άποκατάστασιν των, δηλαδή διά την Παλινοστήσιν και την εις τας έστίας των έγκατάστασιν, διά Ν. Διατάγματος από 12 Μαρτίου.

Οι πρόσφυγες λοιπόν θα επανέλθουν με πάσαν δυνατήν άνειν εις τα στήτια τους, δωρεάν δε, υπό Ιατρικήν επίβλεπν και με βρήθημα 100 δρ. διά τα έξοδα του ταξειδιου.

Θά πάνε έτσι στις πατρίδες τους ψυχικώς τονωμένοι και με συνειδησίαν Έθνικήν, διότι ειδαν ότι το έλευθερον Κράτος έκαμεν ό,τι του ήτο δυνατόν άνθρωπίνως.

Και αφού πάλιν παλινοστήσουν, θα φροντίση να τους εγκαταστήση εκ νέου εις τα αγαθά τους καθέναν, έτοιμον να τους συνδράμη εις τα έξοδια που θα βρούν ίσως. Τα μετρα αυτά τα έμελετήσε επιτροπή από τηρηματόαρχας και διά νόμον θα πραγματοποιηθούν. Άηλαδή άνοιχοδόμους σπλητών, παροχή γεωργικων έργαλειων, δαείων και πάσης συνδρομής.

Ήπτε μας ποτέ ή τέως κομπογιαννίτικη Έλλάς, ή Έλλάς του έμπεριρισμού, ηκολούθησε σύστημα τέτοιο;

Τί Από-κρυφές ήταν αυτές έφετός; Ο κόσμος είχε λυσάξει για να γλυττώση, αλλά ή, άλλως επιβαλλομένη, λόγω των περιστάσεων, απαγόρευσις της μάσας του έκοψε την φόρα. Η αλήθεια είναι ότι, αν δεν άπηγορευετο ή μάσκα, θα έγινετο έξωφρενικόν γλέντι.

Τόν τόνον θα έδιδεν ή Σινέ Orient, ή όποια θα διέθετε κολοσοαία ποσά διά να διασκεύαση και τα τέσσαρα κινηματοθέατρα της, το Apollo, το Pallas, το Splendid και το Άττικόν, εις αλθούσας χορού, πολιτελώς διακεκοσμημένας και άπλετώς φωταγωγημένας, εις τρόπον ώστε να συνεκέντρωνε εις το μέσον της όδου Σταδιου όλην την άποκρητικήν κίνησην.

Ας ελλίσωμεν ότι του χρόνου θα ξετρελλαθοίμε όλοι.

Είδαμε κατά την ήμεραν της ΚΕ' Μαρτίου τον διάκοσμον της πόλεως και έλεεινολογήσαμεν. Η πρωτεύουσα, αν έδγαξε κανείς την ποιικιλίαν των Συμμαχικων σημαίων από την μέση, έκολυμπούσε μέσα σ' ένα γαλάζιο πέλαγος, χωρίς πουθενά να προβάλλη και το Έλληνικόν χρώμα, το Βυζαντινόν χρώμα. Δεκαπέντε χρόνια ή «Εικονογραφημένη» φρονάζει, και άγονίζεται να δώση να καταλάβουν ότι χρώμα εθνικόν, όπως Δίκαιον Έλληνικόν, είναι το Δίκαιον των Σειπών ήμών Βασιλέων του Βυζαντίου, το Βυζαντινόν χρώμα, δηλαδή το Κίτρινο και το Μαύρο, και ότι το Γαλάζιο και το άσπρο είναι Ρωσοικόν, επιβληθέν εις ήμās μόλις άτηλευθερωθήμεν, διά να μην αναστηλώσομεν τα Έθνικά Έμβήματα και χρώματά μας.

Έκεινη ή Βουλή ιδίως, με τους χασέδες και με τα έσθεορισμένα μπλέ ήτο σάν βλαχόναρη.

Είναι καιρός τώρα να τα αναστηλώσομεν. Δεν άρκει να λέγομεν μόνον ότι έμεγαλώσαμεν. Πρέπει και να τα καταλάβωμε, Κύριοι.

Έκεινη ή Βουλή ιδίως, με τους χασέδες και με τα έσθεορισμένα μπλέ ήτο σάν βλαχόναρη.

Είναι καιρός τώρα να τα αναστηλώσομεν. Δεν άρκει να λέγομεν μόνον ότι έμεγαλώσαμεν. Πρέπει και να τα καταλάβωμε, Κύριοι.

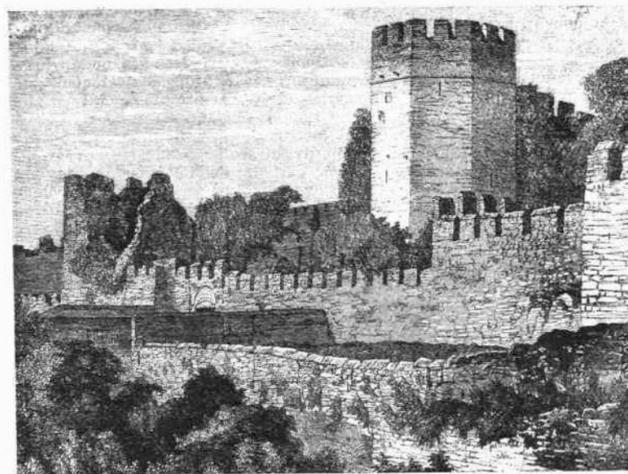
Έκεινη ή Βουλή ιδίως, με τους χασέδες και με τα έσθεορισμένα μπλέ ήτο σάν βλαχόναρη.

Έναν άνθρωπον πρέπει να ζήληψη κανείς τον άρχιστρατήγον μας κ. Παρασκευασκούλον. Όταν άκόμη

δέν είχε φύγει από τας Άθήνας, με την ουρανούση αισιοδοσίαν και πειποθήσιν που είχε, έλεγε διαρκώς εις τον γράφοντα:

— Καλά πάμε, καλά πάμε. Θα ιδήτε. Θα πάω στην Πόλη! — Ό,τι θέλετε πείτε τώρα. Ο Στρατηγός έπληξε εις την πόλιν των όνειρων μας, και έγκρατεστάθη εκεί, μέσα εις την Βασιλίδα των πόλεων και άπεθεώθη.

Μαίνεται εις την Ρωσίαν ο Μπολσεβικισμός! Τίποτε δεν έσεβάσθη. Η Ίστορία θα βάλη μαύρα περιθώρια εις την σελίδα αυτήν της Ρωσοικής εξέλιξεως. Αυτού δδηγούν αι άλόγητοι επαναστάσεις, αι επαναστάσεις που δεν διευθίνονται καλά. ΗΘέλησαν να ανατρέψουν τον Τσαρισμόν, την άπολυταρχίαν και έφραγαν το κεφάλι τους. Άλλοι άγέφυραν τους άνατροπείς και... χαιρε βάθος άμετρητον. Τώρα άρμενίζουον χωρίς τιμόνι και χωρίς μπουσουλα και ούτε αυτοί

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ. — Άποφης άλλου τμήματος των αρχαίων Βυζαντινών τειχών.

ξέρουν που να ποδίσουν. Και από το άλλο μέρος ή κρατήσαο Εύρώπη προσπαθει να σώση την Ρωσίαν, πνίγουσα αυτό το βδελυρόν τέρας.

Άλλά και αν την λυτρώση, θα περάσουν χρόνια πολλά διά να ανανήψη και να έλθη εις την προτέραν της θέσιν, ως μία και ένιαία Ρωσία. Και πάλι να ιδούμε. Η Ίστορία διδάσκει ότι την άχαλίνωτον άποσυνθεσιν διεδέχθη ή ειδεχθετέρα τυραννίς. Η άπολυταρχία.

Ένα μόνον καλόν έκαμε εις την Εύρώπην ο Μπολσεβικισμός άποσυνθέσας την Ρωσίαν. Ότι μās έγλυτώσεν από τα Πανοσλαυτικά όνειρα και από της περιήφμες προπαγάνδες της.

Εδοί Εοάν! Χαράς εθαγγέλια! Τηλεγράφημα του κ. Βενιζέλου από το Παρίσι άνήγγειλε εις την κυβέρνησιν, ότι ή Συμμαχική Διάσκεψις έδωκε την άδειαν να στείλωμεν στρατόν και να καταλάβωμε την Σμύρνην με όλον τον νομόν Άιδίνιου.

Καρδιά επεπάχησαν, έγέμισαν από στρατόν και έφυγαν υπό τον κ. Ζαφειρίου. Η άπόδοσις έγινε και οι ευχώνιοι επάτησαν πρώτοι το πόδι τους εις την Γκισούρ-Σμύρν.

Δέν έλειψαν, έννοείται, ή άτιμες μπαμπασιές των Νεοτούγκων, οι όποιοι δολοφονικώτατα επετέθησαν κατά των άτρομητων τσολιάδων. Άλλά... μακάριοι οι κατέχοντες. Η πόλις και όλόκληρος ο νομός κατελήφθη και δικαιοται τώρα στρατιωτικώς από τους Έλληνες.

Ό τί παλμοί και τί φρικιάσεις! Η Έλληνική Έπικράτεια του Βυζαντίου άναξή. Τα όριά μας άπλώνονται εις την Ίονίαν τώρα και αήρουν εις την Θράκη, εις τον Εύξεινον, εις την Προποντίδα, εις τα Δωδεκάνησα, εις την Ρόδον, εις την Κύπρον!

Και όλα αυτά πριν έκατόν χρόνια από του Ίερου άγώνος να συμπληρωθούν. Πού εισθε σεις ξεχασμένοι, νεκροί, να ζήτε, και τώρα να έλέγατε: «Νύν άπολύεις τους δούλους σου Δέσποτα!»

Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΜΕΤΑ τα σημειωθέντα υπ' έμού έν τω προηγούμενω τεύχει περί Δικεφάλου, δέν γνωρίζω πώς μου ήλθεν ή ιδέα να ζητήσω εις πόσα μέρη μακράν της πατρίδος του έτεινε τα πτερά του. Εγιν λοιπόν την ύπομονήν να μετρήσω τα μέρη και κατεπλάγη με τον αριθμόν των πόλεων και διαμερισμάτων και χωρών, αι όποια έλαβον ως έμβλημα των το Έλληνικώτερον των συμβόλων, τον Δικεφάλον, ο όποιος εις πολλά μέρη φέρεται και άποους υπό τον αυτόν όμως τύπον. Η Εικονογραφημένη, ή επί της σημαίας της ύνώσασα πρώτη τοίτον, ή ταχθείσα υπό τας Ισχυράς πτέρυγας του, ας θελήση να δείξη εις τους αναγνώστας αυτής άπαξ έτι, πόσον ήμεεις ήμελήσαμεν, πόσον έμείναμεν όπισω εις το ζήτημα τούτο, και είμαι βέβαιος, ότι διά της έπιμονής της θα κατορθωθή να επανέλθη εις την χαλάν του, έδω, παρά την Χρυσόπτερον Νίκη και του Διός το Ιερόν πτηνόν.

Έκτός λοιπόν των μερών, τα όποια έσημείωσα και των σημαίων

και των παρασήμων και οικοσήμων, άκούσατε που άλλου έως τώρα τον εύρον:

Έν Γαλλία: Είς το οικοσήμον της Fleurance, Laigie, Rumilly, Fauafort, Maubeuge, Versailles, Agen, Pamiers, Nice, Fontainebleau, Canabral, Bressuire, Aunis, Capestang, Aix-la-Chapelle, Alanchon, Besancon, Agrestan, και το της οικογενείας Du Guesclin της Βρεταννίης.

Έν Γερμανία: Είς το οικοσήμον του Goerlits (2 Δικεφαλοί), Lübeck, Meklembourg, Waldeck, Brandenburg, Breslau, Baden, Silesia, Bamberg, Dessau, Duisbourg, Dortmund.

Έν Αυστρια: Είς το οικοσήμον: Βιέννης, Brünn, Czernowitz, Carniole, Trente, Trieste Tyrol.

Έξ της Έλβετίας εις το της Γενεύης, εκ της Ιταλίας εις το της Σαρδηνίας και το της Μαντούης, εκ του Βελγίου εις το της Μαλινε και Anvers (δύο δικεφαλοί), εις το της Τρανουλιανίας, εκ της Τσαπανίας εις το της Caseres.

Και άκόμη που άλλου νομίζετε;! Είς το της Βολιβίας! της Χιλής! της Κολομβίας! του Τρανουβάλ!!!

Έπί τινων των οικοσήμων τούτων είναι ο ήμισος μέχρι του στήθους, επί άλλων ο ήμισος άριστερά, τετμημένος καθέτως, επί ενός δε, μόνον ή δεξιά πτέρυξ.

Και εις την Έλλάδα πώς έτιμήθη; Τίς πόλις διετήρησεν ως έμβλήμα της το άνήκον εις αυτήν και μόνην εκ κληρονομίας προγονικής τόσον ένδοξον πτηνόν;

Νομίζομεν ότι είναι πλέον καιρός να επανέλθη επισήμως εις την πατρίδα του, να τεθή ήψηλά, να έπισημοποιηθή. Ηδη ότε ή Πατρις μεγαλύνεται, ας άποδοθή με την κανονικήν του μορφήν επί της ύπερσφάνου σημαίας μας, και εάν θέλωσιν οι ζηλειώσαντες την ώρασιότητά του να το διατηρήσωσι, τούτο είναι μία άκόμη τιμή διά την Πατρίδα μας, ή όποια πλην του άετου και τόσα άλλα αγαθά έχορτήσεν εις τον Κόσμον, δέν θα είναι όμως τημητικόν δι' ήμās να τον άφήσωμεν άκόμη πετόμενον προς πάσας τας χώρας, πάντοτε όμως μακράν της γενετείρας.

ΑΠΟ ΤΟ ΙΝΤΕΡΜΕΖΖΟ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΟΡ: Η ΠΟΘΗΤΗ ΜΟΡΦΗ

Το όνειροπόλα χέρια σου, ώ! νάτα! κ' ή καρδιά μου ταράζεται όπως στους ήχους μιάς χαμπάνας την αυγή.— τα χέρια σου θαυμάσια, άφρόπαστα, πανώρη, άναπαμένα άπάνω στο έρωσιμένο μαύρο της ρόμπας σου βελούδο, σάν να όνειροπολούν! Τα όνειροπόλα χέρια σου. Ω! Νάτα! — και ή καρδιά μου ταράζεται σάν στους ήχους μιάς χαμπάνας την αυγή.

Βλέπω το λαμό σου, όμοιο σάν άσπρο βελούδο έλαστικό, και το χρυσό γιορτάνι σου, που φεγγαβολει, και σ' έναν όμο — βλέπω — να κυματίζουν τα μαλλιά σου, σκοτεινά, άπαλά, μπουβλες λαμποκοπούσες. Και, να, ο λαμός σου, όμοιος σάν άσπρο βελούδο έλαστικό, εις το γιορτάνι σου το χρυσό, το φεγγαβολό.

Μουσική όλοζώντανη! — Βλέπω τα μάτια σου, και τα μάγουλά σου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ. — Κάτω από την γήν, με νερά εις το βάθος λιμνάζοντα, σώζεται το χιλιόστηλον, ένα περιέργον οικοδόμημα συνιστάμενον από χιλιάς στήλας, δι' ο και το λέγονν οι Κωνσταντινουπολίτες «Χιλιάς κολώνες», υπόλειμμα της Βυζαντινής έποχής. Λέγουν ότι εις αυτό κατεσκευάσθε το περιήφμον «Υγρόν Πόρ».

φωτισμένα από δάκρυα.— Και το φεγγάρι σιγά-σιγά αναβαίνει προς τα μάτια σου. Μουσική όλοζώντανη! Βλέπω τα μάτια σου και τα μάγουλά σου φωτισμένα από δάκρυα.

Γιά να ξεχωρίσουνε το μέτωπό σου.— σάν ένα θείο φέγγος, άπάνω άπ' το γαϊτανωτό σκοτάδι των φρυδιών σου,— ή μαυρες κορδέλλες του μετώπου σου, σά σούροπο άνοιγουνε στη λάμψη της νυκτός, για να ξεχωρίσουνε το μέτωπό σου, σάν ένα θείο φέγγος, άπάνω από το φτεροτό σκοτάδι των φρυδιών σου.— Έλα, φανερώσω μου, έδγα από τη νύχτα, ο ποθητή μορφή με τα πικρά τα δάκρυα. Ω! Μουσική όλοζώντανη, άρμονία κάθε άπαλής γραμμής, που αναφαιίνεται και ξεπροβάλλει μέσ' άπ' της νύχτας της σιούς!

Μεταφρ. κ. ΤΡΙΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛ. ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1897

ΕΙΜΕΘΑ άγκυροβολημένοι εις Τσαγγεζι. Ήτο Μεγάλη Πέμπτη του Πάσχα. Μόλις άρχισε να γλυκοχαράζει και δύο τορπιλλοβόλα, εις τα όποια ειγεν άνατεθι από τον Άρχηγόν της Μοίρας ή νικητερινή περιτολία, όλοταώς πλέοντα, έπλησίασαν την Άρχηγίδα και άνεφερον εις τον άξιωματικόν της φυλακής της περιτολίας των. Όλα τα άγκυροβολημένα πλοία ήσαν χωρίς νικητερινούς φανούς και άλλα φώτα, ώστε μόλις διεκρίνοντο και εκ του πλησίον άκόμη. Έν τούτοις το σκότος της νυκτός ηρχιζεν όλονεν να διαλύεται και μετ' όλίγων διεκρίναμεν επί της Μοιραρχίδος άσυνήθη τινα κίνησιν και άμέσως επί του ίστού αυτής να ύφνοται το άκόλουθον σήμα «Ωθήσατε πυρά». Κάθε φορά που ύφνοτο το σήμα αυτό ήσανόμεθα και μίαν ιδιαίτεραν χαράν, διότι ήλιπίζαμεν και εις κάποιαν νέαν του στόλου μας ένεργειαν. Και εις αυτήν λοιπόν την περίστασιν το τόσφ πλέον παρ' όλων μας γνωστόν τούτο σήμα μίς έπροξένησε και πάλιν χαράν, διότι εκ τούτου άνεμέναιμεν και νέαν άποτελεσματικήν ένεργειαν. Άμέσως όλα τα πλοία όθησαν τα πυρά των και εκ των καπνοδόγων των έξήρχετο ήδη πυκνός μαύρος καπνός. Ο άτιμομοδόχου «Άλφειός» παρεγγίχας το σήμα της Άρχηγίδος και νιώσας ότι τούτο παρήγγειλεν έν ταύτφ και την άπαρσιν άπάντησε διά σήματος ότι αι άγκυρα του άνεσπάσθησαν και μετ' όλίγων ηρξάτο βραδέως πλέον προς τα άνωικά. Άποπλέον διήρχετο πρό του τορπιλοφόρου «Κανάρης», επί της γεφύρας του όποιου ίστατο ο κυβερνήτης του, όστις στραφείς βλέπει μετ' έκπλήξεως τον παρ' αυτφ βραδυλοούντα «Άλφειόν» και ύπομειδιών λέγει τφ κυβερνήτη αυτου «Α! Καί γαυ πόυ το Κατερινάου;» έννοών τον μικροσκοπικόν μας «Άλφειόν, όστις με τούς ήλατωμένους και άνευ έπιστηλίων ίστούς του και την άπαρσιν των παραπέτον και τα χείοντα πυροβόλα του ειχε μάλλον όπιν πειρατικόυ πλοίου. Ο κυβερνήτης του «Άλφειου», μειδιών, έχαιρέτισε τον κυβερνήτην του «Κανάρη» και έξηκολούθησεν έπιτηρόν μετά προσοχής την πλέον του πλοίου. Μάτην όμως άνεμέναιμεν μετ' αυτοπομονίας και την άπαρσιν της Άρχηγίδος, ή όποια άκαταπαύτως σγεδόν έσκόρπιζε και νέας διαταγάς προς τα λοιπά της Μοίρας πλοία. Άκόμη δεν ειχομεν μάτην την αιτία της τιαυτής άφρηδιάς των πλοίων κινήσεως, όποτε εκ τινος των διερχομένων πλησίον μας τορπιλλοβόλων πληροφορούμεθα ότι προς το ΝΑ μέρος του όρίζοντος παρετηρήθησαν πολλοί καπνοί προδίδοντες την έλευσιν στόλου, πιθανότατα έχθρικού, καθόσον μάλιστα άνεμένετο τιοιούτος, κατόπιν του πρό όλίγου ληφθέντος συνθηματικού τηλεγραφήματος του Ύπουργείου των Ναυτικών, ότι «Ισχυρός έχθρικός στόλος άπέπλευσεν των Δαρδανελλίων». Έννοείται ότι ήρκει μία τιαυτή ειδήσις διά να θέσει τα πληρώματα των πλοίων εις πυρετώδη κίνησιν και προετοιμασίαν, να άναχωρήσω όλον τον ύποφύσκοντα ένθουσιασμόν των και να έρεθίσουν οι κυβερνήται, άξιωματικοί και ναυτα εις τάς θέσεις των, έτοιμοι να έκπληρώσωσι μίαν πατροπαράδοτον ευχήν, να πραγματοποιήσωσι μίαν κρυφήν έπιθυμίαν, μίαν έλπίδα όλοκλήρου του Έλληνισμού, συνεζίζοντες ούτω έπιτυχώς το μέγα των προγόνων των έργον.

Και έπλασα άμέσως με την ζωηράν φαντασίαν μου μίαν θαυμασίαν εικόνα του στόλου μας, έναν μεγαλοπρεπή στόλον των πλοίων μας με την Ναυαρχίδα επί κεφαλής και με πρωτοπορείαν τα δελφινοειδή τορπιλλοβόλα μας, έναν άλλον δηλαδή έξοχον στόλον της Άνατολικής Μοίρας, όμοιον εκείνου του πρό τιναν ήμερών θαυμασίου έξ' Ψρεών τιοιούτου, τον όποιον ούδέποτε θα λησμονήσω και τον όποιον δεν πιστεύω να κατορθώσω κανείς να περιγράψη με όλην του την υπέρλαμπρον έκείνην μεγαλοπρέπειαν. Ονευροπόλις κατόπιν, με την αυτην φαντασίαν μου, μίαν μεγάλην ναυαρχίαν των δύο αντίπάλων στόλων και με μίαν κρυφήν έλπίδα μας νέας νίκης μας, μίς άλλης δόξης του Ναυτικού μας.

Ο ΚΑΤΑΓΡΟΦΕΥΣ.—Έμβρο Πασάς, ο Ναπολεοντικός των Καφέ-σαντών του Γαλατά, ο έκπαιστών τον Νεοτουρκικόν σωβινισμόν, ο κατωστέρης την Τουρκίαν και άρα, άποσίσις του, ο καλύτερος πρξέτης μας.

Σας όρκίζομαι ότι με τάς σκέψεις μου αυτάς, όταν έστρεψα και είδον τον Κυβερνήτην του «Κανάρη» επί της γεφύρας του πλοίου με το πλάτυ πηλίκιόν του και το μέχρι των ώτων σγεδόν ύψομένον άμπεζώνον τον ένεκα του προινού δριμύως ψύγους, έχοντα εις την χείρα την λαβίδα του τηλεγράφου της μηχανής, έδάκρυσα. Και παραμερίας όλίγων έστηρίχθην επί του πυρμαίου πυροβόλου του πλοίου μας και ήσθάνθην τότε επί των παρειών μου όλίγα δάκρυα χαράς επί τφ επικειμένφ της Μοίρας απόπλω και τφ έλπίδι μίς έπιτυχούς και νικηφόρου του στόλου μας ναυμαχίας. Και σας βεβαίω ότι και τώρα άκόμη καταλαμβάνομαι υπό συγκινήσεως, όταν άναπολώ την ώραιάν έκείνην της Άνατολικής Μοίρας μας εικόνα, τα πλοία μας έτοιμα προς άπαρσιν εις το πρώτον σήμα της Ναυαρχίδος.

Όλοι τότε οι όφθαλμοί έστράφησαν προς τα μέρη του όρίζοντος, όπου παρετηρήθησαν οι πυκνοί των πλοίων καπνοί και όλοι σγεδόν έπίστευον, ότι πραγματι καπνοί πλοίων εινε και ότι ούτοι προδίδουσι την έλευσιν μεγαλου στόλου. Και τα βλέμματα πλέον όλων μας μετά προσοχής και έντάσεως έκαρφώθησαν επί του σημείου εκείνου και διάφοροι μεταξύ μας άντηλλάσσοντο σκέψεις. Άλλά άτυγώς και προς μεγάλην μας λύτην μετά του διαλυμένου της νυκτός πέπλου άρχισαν να άραιώνονται και οι καπνοί αυτοί των ύποτιθεμένων πλοίων και δευιά δευιά ηρχισαν να έκφέρονται και γνόμιοι ότι πιθανόν να ήνε και άποτέλεσμα της προινής της άτιμομοδού ήμίχλης.

Και άλληώς τιοιούτοι ήσαν οι καπνοί ούτοι, των όποιων μετά τινα χρόνον ούδέ ίχνος πλέον ούδαμύ άνεφαινετο.

Άλλά ποσάκις κατά τάς όλίγας έκείνας του πολέμου ήμέρας δεν ήσθάνθημεν τιοιούτους παλμούς μικράς συγκινήσεως και άγίου ένθουσιασμού ή ποσάκις δεν ήλιπίζαμεν εις νίκας και τιμάς, των όποιων όλων άτυχός ούδεν άλλο τέλος άναπέμεινε εις ήμιάς ή μόνον ή γλυκεία έλπίς;

Άλλά μήπως μόνον ο έξοχος εκείνος έξ' Ψρεών απόπλους του Στόλου μας ήτο από τάς ώραιότερας κατά τον πόλεμον σελίδας του ναυτικού μας και ή εις Τσαγγεζι θαυμασία αυτη κίνησις και προπαρασκευή των πλοίων προς ναυμαχίαν; Έχομεν και τόσα άλλα άλλαλλοδιαδόχως κατόπιν έπληθύνοντα έπιτυχή γεγονότα, ως την εις Λεπτοκοράν πρώτην έπιτυχή απόπασιν, την Αικατερινήν, έτεραν άποτελεσματικήν τιοιούτην, κατά την όποιαν μάλιστα έλαβε χώραν και ή ύποστολή της από των έχθρικών καταστημάτων κωμιαζούσης ήμισελήνου, άντι της όποιας άνυψώθη ή ήμετέρα κωανόλευκος υπό τάς ούρανομήκεις ζητωκραυγάς των πληρωμάτων της Μοίρας, τούς μέχρι Θεσσαλονίκης άντηχούοντας πυροβολισμούς των πλοίων και τούς υπό της μουσικής της Μοιραρχίδος ένθουσιώδεις ήχους του Έθνικού μας ύμνου!

Έχομεν άκόμη και την προς έφαρμογήν του άποκοιμού άνά τον Θερμαϊκόν κόλπον περπολιάν του στολισκου εκείνου εκ του τορπιλλοφόρου «Κανάρη», του άτιμομοδόχου «Άλφειου» και δύο τορπιλλοβόλων, όστις άν και τόσον μικρός, έδέσποξεν όλης εκείνης της άπεράνου θαλάσσης και εκυριαρχεί τισής μεγάλης έκτάσεως παρακτίων έχθρικών υδάτων, εκ του ίστορικού Πλαταμόνος έως και αυτης της Χαλκιδικής! Ναί! Έχει ιστορίαν το Πολεμικόν Ναυτικόν μας κατά τον όλιγήμερον πόλεμον ήμών του έτους 1897 και σχετικώς έχει πολλά να έπιδείξη τα κατορθώματα άναλόγως του μεγέθους και του αριθμού των πλοίων του. Ίσως ήδύνατο να πράξη πλείονα. Άλλ' ότι έκείνου το όποιον κατορθώσε δεν ήτο μικρόν, ούδεις θα δυνηθί να άμφοιητήση. Καθόρθωσε δηλονότι να περικλείσθαι και περισιγήνη εντός των Ισχυρών και άπροσπελάστων τειχών των Δαρδανελλίων όλον έκείνον τον από ήμισους και πλέον άπίνως ναυπηγόμενον στόλον της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας και ούτω να δεσποζή Ισχυρώς άπάσης της θαλάσσης, και της ήμετέρας και της έχθρικής, περιάγον άπανταχού έλευθέρως κωμιαζούσαν την πολυψήλιτον κωανόλευκόν μας.

Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ.—Σουλτάν Μεχμέτ ο Β΄ επί μακρόν περιφύλαξεν την Έλληνισήν αυτοκρατορίαν μας, έκπορθήσας την Βασιλίδα μας και έδρασίσας τούς Τούρκους εν Ένδρσση.

LES MIDINETTES.

Προ τινος καιρού είδομεν παιζόμενον εις τον Κινηματογόφου «Ατυκόν» το θαυμάσιον αυτό φίλμ, το όποιον έδωσαν εις τούς μη γνωρίζοντας την ζωην των χαριτωμένων και κομψών βιοπαλαστριών μίαν έξοχος ζωηράν εικόνα των έρωτικών περιτετειών των. Έπί τφ ευκαιρίαι ταύτη δεν κρίνομεν άσποκον να άπασχολήσωμεν τούς άναγνώστας της άγαπητής μας «Εικονογραφημένης» επί του θέματος τούτου εκθέτοντες μερικά σχετικά με τον βίον των, τα όποια άπεκοιμίσαμεν εκ της μακράς εν Παρισίσις διαμονής μας, άρκούντες δε ένδιαιφέροντα.

Η τάξις των κοριτσιών αυτών, περι της όποιας έγράφησαν πλείοστα όσα μέχρι τούδε θαυμάσια χρονογραφήματα και μυθιστορήματα, άπο

τελεί την πραγματικήν ζωην και εινε το άληθινόν κόσμημα του Παρισίου, σκορπίζει δε παντού την εύθυμίαν. Η προσωνηία «Midinette», καθιερωθείσα υπό των όρντριών, άπαρέσκει φοβερά εις της καπελούδες. Άν δεν άπατώμαι, ο κ. Paul Drene κατά το έτος 1890 εις ώραία αυτου χρονογραφήματα μίς έδωσε άκριβέστατα την σημασίαν της λέξεως ταύτης, ή όποια σημαίνει τάς εργατίνας, αι όποιαί έξέρχονται καθ' όμίλους την μεσημβρίαν, διά να φάγουν το λιτόν και ριαστικόν πρόγευμά των.

Οι Παρινοί από της εποχής ταύτης υιόθησαν την λέξιν αυτην και την γενεικέυσαν δι' όλας έν γενει τάς εργάτιδας άδιακρίτως επαγγέλματος.

Αι όρντρια άείποτε έχθρικός διακείμενα προς τίς καπελούδες τάς όνομάζουον περιφρονητικώς «couturiuses, και τάς βλέπει τις πάντες έξερχομένας από το άτελιε των το μεσημέρι, έν φ ή καπελούδες τρώγουν μέσα εις το σπήτι που εργάζονται.

Η καπελούδες κατηγορούν τάς όρντριας, ότι καιτοι ως εκ του επαγγέλματος των ώφελουν να εινε κομψαί, έν τούτοις στεροφνται κομψότητος, αι δε όρντρια πάλιν τάς θεωρούν ως λιάν έλαφράς και ευκόλους προς κατάκτησιν! Έάν όμως θελήσθ κανείς να έξετάσθ τα λεγόμενα άμφοτέρων των διαμαχομένων, θα εύρη άσφαλώς ότι και τα δύο μέρη όμοιάουον κατακλητικώς κατά την κομψότητα και χάριν. Εις την κατηγορίαν των άνωτέρω περιλαμβάνονται και αι δακτυλογράφοι και αι πωλήτρια άείποτε έχθρικός διακείμενα προς τίς καπελούδες τάς όνομάζουον περιφρονητικώς «couturiuses, και τάς βλέπει τις πάντες έξερχομένας από το άτελιε των το μεσημέρι, έν φ ή καπελούδες τρώγουν μέσα εις το σπήτι που εργάζονται.

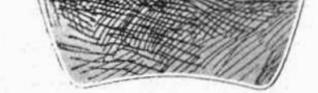
Η καπελούδες κατηγορούν τάς όρντριας, ότι καιτοι ως εκ του επαγγέλματος των ώφελουν να εινε κομψαί, έν τούτοις στεροφνται κομψότητος, αι δε όρντρια πάλιν τάς θεωρούν ως λιάν έλαφράς και ευκόλους προς κατάκτησιν! Έάν όμως θελήσθ κανείς να έξετάσθ τα λεγόμενα άμφοτέρων των διαμαχομένων, θα εύρη άσφαλώς ότι και τα δύο μέρη όμοιάουον κατακλητικώς κατά την κομψότητα και χάριν. Εις την κατηγορίαν των άνωτέρω περιλαμβάνονται και αι δακτυλογράφοι και αι πωλήτρια άείποτε έχθρικός διακείμενα προς τίς καπελούδες τάς όνομάζουον περιφρονητικώς «couturiuses, και τάς βλέπει τις πάντες έξερχομένας από το άτελιε των το μεσημέρι, έν φ ή καπελούδες τρώγουν μέσα εις το σπήτι που εργάζονται.

Η «Midinettes» πλανώουον ιδίως, εις την Gare St Lasare, και τάς άγούσας εις αυτην όδούς, δηλ. Rue du Havre, Rue Chaussee d'Antin κ.τ.λ., όπου και ή μεγαλύτερα κίνησις του έμπορικού κόσμου, έπίσης επί της Avenue de l'Opera και Rue de la Paix. Διαρκώς σταματούν καθ' όμίλους πάντοτε διά να θαυμάσωσι ή τάς κομψάς όμορφύλους των, κατορχομένας από το autobus ή τάς προθήκας των διαφόρων περιγρημον άδαμυτοποιετων, ιδίως της Rue de la Paix, όπου εινε εκτεθειμένα colliers όμυθητου άξιας. Η θεα όλων αυτών των ώφαιών πραγματιόν τάς σκανδαλίζει και τούς γεννά το αίσθημα της άποκτήσεως ένός πλουσίου έραστου, κατά προτίμησιν Άμερικανού ή Βραζιλιανού, διά να δυνηθώσι να ικανοποιήσωσι τάς έπιθυμίας των αυτό εινε το όνειρον των!

Όταν πάλιν βλέπουον διερχομένην πρό αυτών μίαν κομψήν κοκόταν συνοδευομένην από ένα chic καθαρίσιν, άφ'ού έξετάσουον καλώς από κεφάλι μέχρι ποδών την τουαλέτταν της κυρίας, ήπιτον γλυκές ματιές εις τον συνοδόν της, και εάν τούς άρέσθ, λέγουον το στεροφύτουον «voila un type épatant». Έπί της Rue de la Paix και των παροδών της εινε άιδύοντον σε κάθε σπήτι να μην ειρξοκαται τουλάχιστον μία όρντρια ή καπελού, εις αι όδοι αι κατ' έξοχην ειδικαί διά τα άνωτέρω επαγγέλματα αυτά. Έάν περάσθ κανείς από εκεί κατά την όραν της έξόδου τον θα ίδη γέρους νέους πάσης έθνικότητος, έρωτοτροπούντας με τα πλασματάκια αυτά. Καθ' ένας από αυτούς φερμαίει μίαν ή πολλάς έξ' αυτών, άναλόγως της τακτικής την όποιαν άκολουθεί εις τάς τιοιούται είδους έπιχειρήσεις του. Και ο διερχόμενος άκούει γλυκά λογάκια και διαφόρους ύποσχέσεις περι μέλλούσης άποκαταστάσεως και ευτυχίας. Η τακτική όμως αυτη δεν φέρει πάντοτε δι' όλας το προσδοκόμενον άποτέλεσμα, διότι ή midinette, συνθηματική ή άκούη καθημερινώς τα ίδια σγεδόν άερολογήματα, ούδεμίαν διδει προσοχήν εις τον παρακολουθούοντα ίπλοτήν, ο όποιος, όταν τα εύρη σκότσα, παραιτείται από αυτην και παρακολουθεί άλλην, μέχρις ότου έπιτύχει τον σκοπόν του. Και καμιά φορά συμβαίνει, ή παρακολουθώμενη να εινε όλίγον άπλοκή και να μην έχη πείραν του άσάτου χαρακτήρος του άσχημου φίλου, όποτε ή τακτική αυτη έπιτυγχάνει και ή πτωχή midinette εύκόλως πίπτει εις τα δίχτυα των κυνηγών της.

Εις έκαστον άτελιε όρντριών ή καπελούδων τρία κυρίως εινε τα θέματα της καθημερινής συνομιλίας των, το θέατρον, ή κομψότης, οι άνδρες. Έχει άκούει κανείς άναπτυσσομένην όλην την εύλωττιάν των κοριτσιών αυτών, εκεί άκούει παντός είδους έρωτικας περιμετείας τάς όποιας ειδον εις το θέατρον του καρτιέ των, ή έδιάβασαν εις βιβλία ύπόπτον προελεύσεως, τα όποια κυκλοφορούν έν άφθονία και έλευθέρως εις το Παρίσι εις λαϊκάς έκδόσεις. Έπίσης εκεί διηγούονται διά διάφορα rendez-vous της ήμέρας, διότι εινε γνωστόν εις τούς ζήσαντας εις το Παρίσι, ότι μία midinette διδει πολλάκις τρία και περισσοτέρα ραντεβού εις τόπους διαφόρων ήλικιών και κατά προτίμησιν εις ήλικιωμένους κυρίως, οι όποιοι της έμπνουν περισσοτέραν έμπιστοσύνην από τούς νέους και εινε πλέον galants από αυτούς. Έτελος το άτελιε των χρησιμοποιεί ως σχολείο του έρωτος, όπως ή άρχαία Κόρινθος. Έχει ή διαφορά των μικροτέρων άγαθίων μαθητριών.

Πολλάκις ή εύθυμος αιοθηματική συνομιλία των διακόπτεται από

Ο ΘΕΜΕΛΙΩΤΗΣ.—Με την ύπογραφήν της Κιόνην ή άλλοτε παντοκράτορ Ρομανία έξέρχεται καιρός τραυματισμένη. Το μεγαλύτερον της και την ίσχην της ειχε σημηλατική μαζή με τον Βιομαρ, τον ούσητον καγκελάριον, ο Γουλιέλμος Α' συνασιπας εις μίαν πανσθενή Αυτοκρατορίαν άπαντα τα μεσαιωνικά κρατίδια.

την αίφρηδιαστικήν επέμβασιν της διευθυντριας, ήτις παρουσιάζεται διά να έπιβάλη την τάξιν εις τά ρέμπελα αυτά όντα, τα όποια την ύποδέχονται με έρωσινα βλέμματα και μορφασμούς. Οι μεγαλύτεροι ταραξίαται των Άτελιε εινε αι μικραί ιδίως μαθητριαί, ήλικίας ως επί το πλείστον, 13, 14, και 15 ετών, αι όποιαί με τεινωμένα αυτιά άκούουον και παρακολουθούον τα έρωτικά σγέδια και κατορχώματα των μεγαλειέτερων. Και αυται λαμβάνουον ενεργόν μέρος εις τάς συνομιλίας και άναπτύσσουον τάς περι έρωτος ιδέας της νεαράς αυτών ήλικίας. Πολλά των μικρών αυτών όνταριών χρησιμοποιουον μες μεσάζουσαι εις τάς έπιχειρήσεις των μεγαλειέτερων, κομίζουσαι τα θρασυάκια εις το ταχυδρομείο ή απ' εύθείας διδουσαι αυτά εις τον ένδιαφερόμενον. Κάθε μία midinette προσπαθεί, όσον έννοείται της εινα δυνατού, να εύρη έραστήν κομψόν και ώραιόν, διότι, εάν δεν έπιτύχη τούτο γίνεται το άντικείμενον γλευασμού εκ μέρος των συναδέλφων της. Κατά γενικόν κανόνα ή καπελού δεν καταδέχεται να έχη έραστήν ύπαλληλικόν, αλλά προτιμή κανένα rentier, ή προμηθευτήν των ειδών του επαγγέλματος των ή πλούσιον έννον έχκαταστημένον εις το Παρίσι.

Ο κανον όμως αυτός δεν ύφίσταται, όταν ύπαρχουον αιοθηματικοί λόγοι, διότι έν τιοιούτη περιπτώσει μετριάζει κατά πολυ τάς αξιώσεις της. Η midinette λατρεύει κυριολεκτικώς το αυτο και αιοθάνεται ιδιαιτέρως όλως εύχαριστήν να την συνοδεύη κανείς με αυτο, ιδίως το βράδυ όταν τελειώση την εργασίαν της. Αι όρντρια δεν προσέχουον και πολυ εις την έξωτερικήν παράστασιν του έραστου των και έχουον πολυ όλιγώτερας αξιώσεις των καπελούδων. Και έμπορούπαλληλους καταδέχονται και σωφέρ άκόμη, άρκει να εινα ούτοι του γούστου των και να ικανοποιούον τα καριτίαται των έν γενει δε εινε αιοθηματικώτεροι και σταθερώτεροι των καπελούδων.

Τώρα, εάν θελήσωμεν να έξετάσωμεν και το ταμεινικόν πνεύμα των δύο αυτών τάξεων, θα εύρωμεν ότι ή μέν καπελούδες εινε σπατάλες, διότι οι τερφίζουον το έξοδεύουον δι' άγοράν διαφόρων πραγμάτων της τουαλέττας των, αι δε όρντρια εινε οικονομική και πωλαι έξ' αυτών εινε κάτοχοι μικρών περιουσιών (προκειμένου έννοείται περι εργατριών).

Έάν ή midinette παντρευθί με άνθρωπον τίμιον και εργατικόν, βελτιώνει ήμερα τή ήμερα θαυμασία την θέσιν της και έχκαταλείπουσα το άτελιε της εργάξεται ή δι' ιδίον λογαριασμόν στο σπήτι της, ή στο μαγαζί της, εάν κατορθώση να έχη τιοιούτον και κερδίσει πολλά.

Αντιστοίχως πολλάκις συμβαίνει τα πτωχά και εργατικά αυτά κοριτταί να πίπουν εις χείρας τεμπέληδων, οι όποιοι τα εκμεταλεύονται και μυριακίς τα οδηγούον εις την διαφθοράν, πλείστα δε έξ' αυτών γίνονται κοκότες διά να συντηρήσωσι τούς εκλεπτέους των!

Οτι κερδίζουον, περιέρχεται εις την κατοχήν του άεργου έραστου των, και άν τυχόν άσθενήσουον, πεθαίνουον έχκαταλείμενα εις τα διάφορα νοσοκομεία. Αι περισσοτέροι των midinettes άνήκουον εις οικογενείας τιμιών εργατικών τάξεων διαφόρων επαγγέλματος και κατοκούν ή εις μικράς συνουκίας των Παρισίων ή εις τα προάστια. Ως γνωστόν, έν Γαλλία, όταν τα παιδιά φθάσουον εις ήλικίαν 15 τολάχιστον ετών, πρξεί να εργάζονται διά να ζουον και ύποβοηθούον την οικογένειαν των, άλλως οι γονείς ούδεμίαν άναλαμβάνουον ευθύνην διά την διατροφήν των τέκνων των, και τα έχκαταλείπουον εις την τύχη των. Και εάν μέν το άποπεμπόμενον αυτό παιδι σωφρονοθί και έπιδουθί εις την εργασίαν, γίνεται μίαν ήμεραν θαυμάσιος εργάτης και κερδίσει πολλά, επιστρέφει πάλιν εις την οικογένειαν του και την βοηθεί εις τάς ανάγκας της. Έάν όμως το παιδι εινε κακής φύσεως και τεμπέλης, γίνεται αρχαχη και σπυρνάει στα boulevards exterieurs, τα όποια έχει και ως κατοικίαν. Το αυτό δυνάμεθα να ειπωμεν και διά τα ήμυαλα κοριτταί, όταν πέσουον, όπως και άνωτέρω ειπομεν, εις τα δίχτυα άνθρώπων κακής φύσεως και ύπόπτον προελεύσεως. Άπειρα εινε τα δράματα, τα όποια συμβαίνουον στο Παρίσι, εις την τάξιν ιδίως των πτωχών midinettes, ειτε λόγω ζηλωτυπίας, ειτε κακής ζωής και έλλείψεως πόρου, εκδικήσεως, έχκαταλείψεως υπό των έραστών. Και τα χρονικά των δικαστηρίων βριθουσι τιοιούτου είδους δικών, αι όποια λεπτομερώς περιγράφονται εις την έπί τούτη ειδικήν στήλην των καθημερινών έφημεριδών υπό τον τίτλον: «Drame passionnel». Και ή χαριτωμένη Midinette, άφ' ου κυριολεκτικώς ροφήση εις την έφημερίδα το δραματικόν γεγονός της ήμέρας κατ' άρχάς μόνη, θα πόρη την έφημερίδα εις το άτελιε και εκεί θα έχαρή μετ' όλων άλλων συναδέλφων της την γνώμην. Το δε βράδυ με τον έκλεπτόν της. Πλείστα άλλα άκόμη έχουον να άναφρωμεν ενίοδδια παρμένα από την ζωην των midinettes αλλά μη θέλοντες να καταχρασθώμεν της καλωσύνης της άγαπητής μας «Εικονογραφημένης» να φιλοεξηγήσθ εις τάς στήλας της τα όλίγα αυτά, τελειόνομεν το μικρό αυτό χρονογράφημά μας.

Ο ΟΑΕΤΗΡ.—Και ο έγγονος του Γουλιέλμος Β' έρεμίζουον το οικοδομήμα αυτό. Ίδτε τον με στολήν Μεγάλου Έκλεκτορος της Σαξωνίας.

ΑΝΑΤΟΛ. ΜΕΤΩΠΟΝ. — Ένα από τα μεγαλύτερα Γερμανικά αεροπλάνα, από εκείνα που κατέσχεν διά της Άνακωχης οι Σύμμαχοι.

Ο ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΑΠΟ πολλών μηνών την Γερμανίαν, την άλλοτε άκμαίαν και κραταιάν, την πειθαρχούσαν, σάν ένας άνθρωπος, τόν οργανισμόν αυτόν που τόσην έδειξε ζωτικότητα, λυμναιείται μία φοβερά άρρώστια, άρρώστια ή οποία την οδηγεί εις τόν τάφον και την καταστροφήν. Την απολυταρχίαν διεδέχθη ή άναρχία. Μάτην τά υγιεία στοιχεία προσπαθούν να περιώσουν ό,τι έμεινε. Στοιχεία άναρχικά, ρέποντα προς την λεηλασίαν, βουλιαμύοντα εις την διαρπαγήν και την άναρχίαν, συνεπειράθησαν περι έν όνομα και θέλον να βάλουν χέρι εις την θρησκείαν, την τιμήν και την περιουσίαν τού άτόμου.

Τό όνομα περι τό όποιον συνεσειρώθησαν οι κάπηλοι αυτοί είναι τού Σπαρτάκου και με έμβλημα τό όνομα αυτό, παρωδήσαντες την Ιστορίαν συνωμοσίαν των Ρωμαίων δούλων, της οποίας οι πρόγονοι των είχαν μετάσχει, ίδρυσαν ένωσαν άναρχικήν, της οποίας σύμβολο είναι ή δίψοσις και άνατροπή και όργανον τό έγχειρίδιον, τό πολυδόλον και ή βόμβα.

Ο Σπαρτάκος ήτον ένας ξηρός Θραξ, νομάς, άνδρείος και έξυπνος. Ήγοράθη ως δούλος και έκομισθη κατά τους περιφημους χρόνους της Ρωμαϊκής εν Έλλάδι συμμαχοκαταστήσεως. Μαζύ με άλλους τόν ένέκλεισαν εις τάς γνωστές κατακόμβας, αι όποιαί άκόμη άντηγούν από τους γούους των Χριστιανών και τόν ήνίκαζαν να μονομαχη εις τό περιφημον Κολοσσαϊόν, τό όποιον έβασαν κατόπι με τό άδών αίμα των οι πρώτοι Μάρτυρες τού Χριστιανισμού, παρασώζομενοι από τους λέοντας και τά λοιπά θηρία τών περιφημων αυτοκρατορών της Ρώμης οι όποιοι και τά αλογά των προσειρήσαν εις σνγλητικούς.

Την άπόρτην αυτήν ζωήν δεν ήτο δυνατόν να άνεχθούν επί πολύ. Δικαιοί οι έν αυτών συνενήθησαν διά να άποδράσουν, αλλά τό σγείδιά των κατεδόθησαν και μόλις έβδομήμοντα ειδον τόν έλεύθερον άέρα. Μεταξύ αυτών ήτον και ό Σπαρτάκος. Ο Πλούταρχος εις τους «Βίους παραλλήλως» του — βιβλίον ε' — εκθέτει έν πάση λεπτομερεία τά της συνωμοσίας αυτής και της όργιας της στείρας τού Σπαρτάκου, ή όποια έγκλιπώθεισα όλα τά άτακτα στοιχεία και τους διψώντας άνατροπήν τού Καισαρικού δεσποτισμού, τού βδελυρού διά την Ιστορίαν καθεστώτος εκείνου, έβούτηξε όλην σχεδόν την Ιταλικήν χερσόνησον εις τό αίμα και την ληστείαν.

Λέγονι ότι ή γυναίκα τού Σπαρτάκου, όταν πρωτομετεφέρθη εις Ρώμην ως δούλος, ειδεν εις τόν υνιον της τόν άνδρα της με τό πρόσωπον τυλιγμένον. Και έπειδή έγνώριζε από μαντεία και τά όργια τού Διονύσου, εξήγησεν ότι τό δνερόν της εσήμαινε διά τόν άνδρα της μεγάλην και φοβεράν δύναμιν, ή όποια όμως δεν θα ειχε καλόν τέλος. Πράγματι ό Σπαρτάκος διά τά σωματικά, ψυχικά και πνευματικά χαρίσματα τού άνεγνωρίσθη ως άρχηγός.

Η απείρα ετράπη προς την ύπαιθρον χώραν, λυμναιόμενη τά πάντα. Στρατός εστάλη υπό της Συγκλήτου προς καταστροφήν της. Στρατηγοί διάσημοι διεδέχθησαν άλλήλους και άπέτηγον και τέλος έγινε μαστίς άληθινή.

Η πρώτη σύρραξις μεταξύ αυτών και τού Ρωμαϊκού στρατού υπό τόν Κλώδιον έγινε παρά τόν Βεζούβιον, πιθανώς, τόν όποιον οι επαναστάται ειχον καταλάβει. Ο Κλώδιος τους περιέκλωσε, άλλ' αυτοί από άπρόσβια μέρη με σκονιά από φυτά κατελθόντες τόν περιέσφυξαν και κατέλαβον τό στρατοπέδον του, με πολλά λάφυρα.

Βαθυμόν ή δύναμις των άνήλθεν εις 70.000 άνδρας, μεταξύ των όποιων πολυάριθμοι Γαλάται και Γερμανοί, άποτελέσαντες ίδια τάγματα. Μεγ' όλίγον όμως τά Γαλατικά και Γερμανικά αυτά τμήματα ήττήθησαν και διεσπάσθησαν. Και οι μόν Γαλάται διεσκορπισθησαν, οι δε Γερμανοί εισήλθον εις τό πάτριον έδαφος.

Ο Σπαρτάκος προς στιγμήν άπεγοητεύθη και έσκέφθη να φύγη με τόν στρατό του έξω τού Ιταλικού εδάφους. Ειχε φθάσει μάστις

εις τάς Άλπεις. Άλλά τό άσύντακτον στίφος ήθελε να βαδίουν κατά της Ρώμης, συνήτησεν όμως τόν στρατηγόν Κράσσον ό όποιος τεχνιέντως τόν άπάθησε προς την Νότιον Ιταλίαν. Ο Σπαρτάκος έσκέφθη τότε να έξεγειρη τους δουλοπαροίκους της Σικελίας και εκεί ευρισκόμενον τόν άπέκλεισεν ό Κράσσος με μίαν τάφρον και ένα χαράκωμα που άνώρυξε μήκους 15 λευγών. Άλλ' ό Σπαρτάκος από την Χερσόνησον τού Ρηγίου ύπερηπήσε τά εμπόδια και κατέστρεψε τους λεγώνας των δύο ύποστρατήγων τού Κράσσου.

Έν τώ μεταξύ όμως διχόνοια άνεφύησεν εις τάς τάξεις των επαναστατών και ούτω ό Κράσσος διέσπασε τόν στρατόν τού Σπαρτάκου. Ένδεκα χιλιάδες Γαλάται ήττήθησαν χωριστά, τό δε ύπόλοιπον συνήψε άτυχή μάχην, καθ' ήν έπεσε και ό Σπαρτάκος.

Σπαρτάκος ένθ' ό Πομπήϊος άποσυνέθεσε τό στίφος όλοσχερώς.

Εις την Ιστορίαν τό όνομα τού Σπαρτάκου έμεινε ως σύμβολον της Δεσποτείας. Διά τούτο και έν Γαλλία μετά την κατάλυση της βασιλοκρατίας ό Φουαγιατέ εκαλλιτέγησε άνδριάντα αυτού, τό δε πρότυπον έκ γύψου έξετέθη εις την έν Παρισίους έκθεσιν Γλυπτικής τού 1827 και μόλις κατά τό 1830 έλαξέυθη εις μάρμαρον και έτοιποτήθη κατά διαταγήν τού Βασιλέως Λουί Φίλιππ εις τόν κήπον τού Κεραμεικού.

Επίσης ό μέγας γλύπτης Μπαριάζ έλάξενους τόν όρκον τού Σπαρτάκου, εις τόν όποιον εικονίζεται ό πατήρ τού δούλου άλυσοδέτος και καρφωμένος επάνω εις τόν κορμόν ενός δένδρου και εκπνέει, ένθ' ό Σπαρτάκος, ώρατος έφηβος, δεκαπέντε έτών, όρκίζεται με τό έγχειρίδιον εις τό χέρι.

Άλλά δεν είναι αυτή ή τωρινή των Γερμανών εμφάνισις τού «Σπαρτάκου» μόνον. Και κατά την τρομεράν έξεγερσιν τού 1848 έν Γαλλία, ενεφανίσθη ή μάσκα τού Σπαρτάκου. Ο Λαμαρτινός μάς δίδει πολλές λεπτομερείας περι των σκημών της 27 Φεβρουαρίου τού έτους εκείνου. Άκούσατέ του :

«Οι άνθρωποι ούτοι ήρχοντο, ως έλεγον, να διατυπώσωσι την έσάτην αξίωσιν τού Λαού και να αναφέρουν προς τόν Λαόν την τελευταίαν λέξιν της επαναστάσεως. Έξέλεξαν ως ρήτορα έναν νεαρόν εργάτην-μηχανικόν, «Σπαρτάκον» τού προλεταριακού εκείνου στρατού. Ομίλησεν ούχι ως άνθρωπος, άλλ' ως αυτός ό ίδιος ό Λαός, όστις δεν γνωρίζει να περιμένη και όστις θέλει να εισακούεται. Επανέλαβε, τονίζων αυτούς, όλους τους όρους τού ανεπαρκούς προγράμματος, τό όποιον οι θεορυθίποιοι έντολοδόχοι τού Λαού ήθελαν να πραγματοποιήσουν αυτοστιγμεί: Την άνατροπήν πάσης γνωστής κοινωνικότητος, την κατάρτησιν της ιδιοκτησίας, την εξαφάνισιν των κεφαλαίουχων, την άρπαγήν, την άμεσον εκκατάστασιν των προλεταρίων και την διακατοχήν όλων των αγαθών, την προγραφήν των τραπέζων, των πλουσίων, των βιομηχάνων, των αστών πάσης μορφής, άνωτέρας τού ήμερομισθίου εργάτων, κυβερνήσιν κρατούσαν τόν πέλευν εις τάς χείρας, να ίσοπεδώση πάσα ύπεροχην γεννήσεως, εύπορίας και εργασίας, άκόμη τέλος την άνευ άντιρρήσεως και άνευ προθεσμίας άποδοχήν ως σημαίας της ερυθράς, διά να ένθυμιζή εις την Κοινωνίαν την ήτταν της, εις τό Προλεταριόν την νίκην του, εις τους Παρισίους τόν Τρόμον και εις όλας τάς ξενικάς κυβερνήσεις την εισβολήν».

Ποιαν σχέσιν τώρα έχουν όλα αυτά με την κατά τού Ρωμαϊκού δεσποτισμού και τού Ξανδραποδισμού επί των ευτύχων ήμερών τού Ρωμαϊκού πολιτισμού έξεγερσιν τού άληθινού Σπαρτάκου, όστε και οι όλιγοί παράφρονες Γάλλοι τού 1848, τους όποιους έσάρωσε τό έννομον Κράτος έν τη έννοία της ολίότητος και οι άναρχοι Γερμανοί, οι εις τάς πόλεμικάς άτυχίας των ζητούντες ύπαίτιους, να έχουν ως έμβλημα τον τόν άνδρείον σκλάβον, δεν δυνάμεθα να έννοήσωμεν.

Θά έφανταζόμεθα πρό τιнос έναν Σπαρτάκον έν Σύμφωρην, έναν Έλληνα ύπόδουλον, συναγείροντα περι αυτών εις στίφος τους αιώνας τώρα

στενάτοντας υπό την πτέρην τού Κατακτητού, έναντίον τού Ταλαά ή τού Έμβέο, θά έφανταζόμεθα άκόμη έναν Σπαρτάκον έν Άθήναις συναγείροντα τά πλήθη των δυναστευόμενων κατά της Φαυλοκρατίας, άλλ' Σπαρτάκον ερχόμενον με τό πρόγραμμα των Γάλλων παραφρόνων τού 1848 και τών ήττημένων Γερμανών τού 1918 να καταλύση οικογένειαν, θρησκείαν, ιδιοκτησίαν, Σπαρτάκον όπισθοδρομικόν, Σπαρτάκον θέλοντα να μάς γυρίση πίσω χιλιάδες έτών, Σπαρτάκον κουρασόν Σπαρτάκον μεσαιωνικόν, μαθρον και άπαισίον, ή Έλλάς μας, που χωρεί εμπρός πάντα με τόν πυρόν τού Πολιτισμού, δεν είναι δυνατόν να γεννήση ή τούλάχιστον να αναθρέψη.

Η ΑΠΩΛΕΙΑ

— ΔΙΗΓΗΜΑ —
[Συνέχεια από τό προηγούμενον τεύχος]

— Ναι. Τά ποδαράκια της
— Λοιπόν;
— Ερχότανε κάθε μέρα. Κατάλαβαινε πως την έκνιτούσα. Κατάλαβαινε ότι τά ποδαράκια της μου ζαλιζανε τό κεφάλι.

Την ίδια πάντοτε ώρα την εύρισκα καθισμένη απέναντί μου, σε τέτοιον τρόπο, όστε να βλέπω καλά τά ποδαράκια της.

— Άλήθεια;
— Ναι, ξαδελφούλα. Μιά μέρα τό γκαρσόνι τού ξενοδοχείου μου ειπε: «Κάθεσαι και γάνεσαι στα άνάβαθα νερά, κύριε Τάσσο. Δεν την άγοράξεις; Είναι ένα βρωμόκορμον».

Η ιδέα του με κτύπησε σάν κεραυνός. Για πρώτη φορά στη ζωή μου σκέφθηκα στα σωστά, ότι μπορούσα να άγοράσω ένα κορμί.

— Τό άγόρασες;
— Ναι, τό ίδιο βράδυ. Μόλις έφαγα. Ερχόμανε κουρασμένος από τό Φροντιστήριον. Μπήκα μισοβρεγμένος στο έστιατόριον. Ειχα ξεχάσει να πάρω όμπρέλλα, τράφ δεν ειχε και τά άτομικά μου χρήματα τότε δεν μου επέτρεπον να πάρω άμάξι. Ηλθα πεζή στην Όμόνοια από τό Κολωνακί. Μόλις κάθησα σε μία γωνία άπόμωρη — δεν ειχα όρεξη να φάγω με τους συμφοιτητάς μου — κείνο τό βράδυ — τό γκαρσόνι που με γνωρίζε έρχεται και μου λέει: Κύριε Τάσσο, ή λεγάμενη έρχεται». Θυμάμαι ότι παρέλυσα ολόκληρος. Ένα κομμάτι ψυμί, που κρατούσα, έπεσε από τό χέρι μου. Σήκωσα με δειλία τά μάτια μου. Την ειδα μπροστά μου. Έμοιαζε της Φλώρας ή μάλλον ειχε κάτι από αυτήν. Κάθησε απέναντί μου, αλλά δεν με ζιττάε. Σήκωσε μόνο τό φουσταήν της έτσι, όστε να βλέπω καλά, πολύ καλά, τά ποδαράκια της.

— Μπα...
— Άρχισα να ζαλιζομαι. Χίλιες πύρινες γλώσσες με τυραννούσαν, μου κιάγιανε τό κορμί. Τά λόγια τού γκαρσονιού «δεν την άγοράξεις;» μου Ξαναήλθαν στο νού μου. Πρέπει, ειπα, πρέπει να την άγοράσω. Ειχα δύο χιλιάδες δραχμές επάνω μου.

— Τίνος;
— Τού πατέρα μου. Μου τά ειχε δώσει ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, που τού τά χροστούσε. «Έπρεπε να πληρώσω μ' αυτά ένα συνάλλαγμα δικό του, τού πατέρα μου δηλαδή».

— Λοιπόν...
— Περιέμενε... Λοιπόν την άκολούθησα, μόλις έφυγε. Κατάλαβε ότι την άκολουθούσα... Με τράβηξε εως εις τό Ζάπτεριον. Έκει την έπλησίασα. Δεν τολμούσα μέσα στην πόλι να της μιλήσω. Στην άρχή μ' έδιωξε. Σάστησα. Ηθελα να φύγω. Κάθησα όμως. Κατάλαβαινα ότι επεζήτητοσε να με γνωρίση. Άρχισα τότε να της μιλώ για χρήματα. Να σας δώσω, της ειπα, όσα θέλετε, εκατό, διακόσιες, τριακόσιες δραχμές. Έκείνη με κνιτούσε παράξένα, με ειρωνεία κάπως. Πεντακόσιες, της ειπα και της έδειξα ένα πεντακοσάρικο.

— Υστερα...
— Άηδία ξαδελφούλα. Ηλθε μαζί μου, αλλά την άλλη μέρα ειχα έξευτελισθή... Έκλεπα τόν πατέρα μου και, τό τρομακτικότερο, έγεινα γελοίος. Τά διηγήθη στους φίλους της τά διατρέξαντα, σε κάτι παλιανθρώπους, που φάγανε μαζί της τά λεφτά μου. Όλο τό ξενοδοχείο τά έμαθα... Ήναγκάσθη να φύγω από κει.

Ειχαν φθάσει μπροστά στην πόρτα της βύλλας.
— Καληνύχτα τού ειπε

έκείνη. Η μαμιά θα κοιμήθηκε. Βλέπει φως στην κάμαρά της. Βρίσκει πολύ άστεία την ιστορίαν σου. Καληνύχτα και σε εύχαριστώ.

Την καληνύχτησε και έφυγε. Η νύκτα νάρκωνε με την ύμωρμία της. Τίποτε δεν ζούσε γύρω του, εκτός από τό κύμα που μουρμούριζε. Η Φύσις ειχε περιβληθή με άδιαπέραστο, με μυστηριώδη, μανδύα. Όταν βρέθηκε κοντά στο σταθμό τού Νέου Φαλήρου και ήλθε σε συγγρωτισμό με τό πλήθος, τότε σκέφθηκε τί έκανε. Πως αυτός έδιηγήθη σ' ένα τέτοιο κορτίο επεισόδιο της ζωής του, που ήτο ζήτημα, αν έπρεπε και σε ήλικιωμένη κυρία να τό πη; Και αν αυτή τό έλεγε στην μητέρα της; Τι θα έλεγε ή θεά του; Πως θα έδικαιολογείτο αυτός είκοσιόκτιο χρόνων άνδρας, απέναντι της γυναικός εκείνης, που τόν περιέβαλλε με τόση άγάπη, με τόση εμπιστοσύνη; Άλλά πως τό ειπε; Γιατί; Παρασύρθη από την έπιμονήν ιδέα, που τρέφει, να σοβαροποιήση την ξεαδέλφη του; Έπηρεάσθη από τη Φλώρα, από τη σχέση τού επεισοδίου τού θεάτρου και εκείνου της φοιτητικής του ζωής; Ίσως ναι... Άλλά και από κάτι άλλο. Από τί; Από την ξεαδέλφη του. Ναι. Εκείνη τού άφήρησε την όμοιογία. Δησιάνθη ότι τόν έβασάνιζε κάποια σκέψις και τού την άφήρησε.

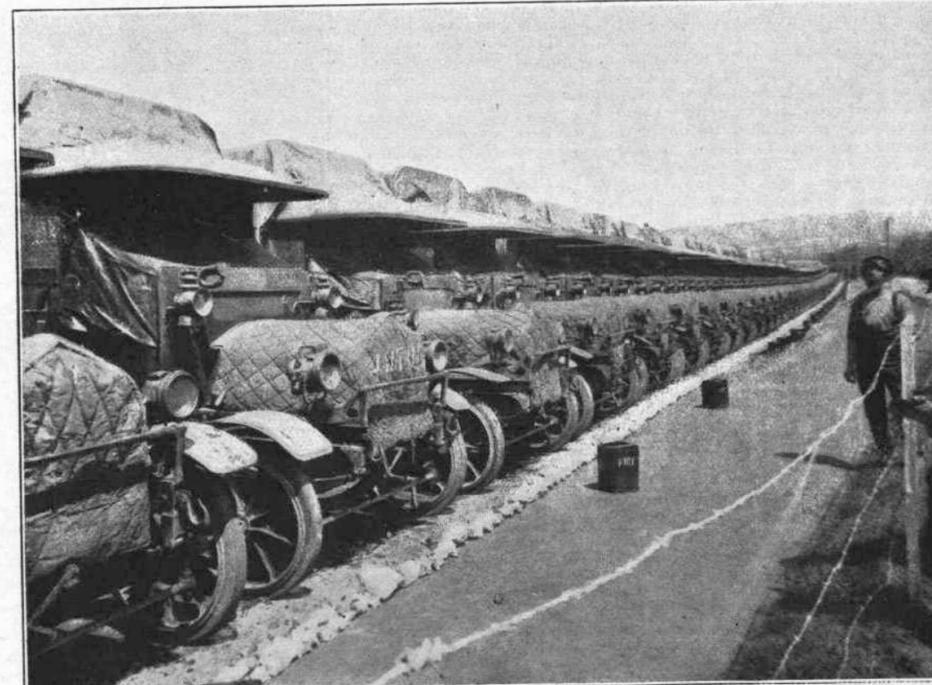
Θυμάται καλά. Ήτο τρομαγμένη... Υστερα άρχισε να γελάη ύστερα της ειπε αυτός :

— Ξαδελφούλα αυτή είναι ή ζωή. Άμα μεγαλώσης, θα καταλάβης γιατί γινίχανε όλα αυτά. Έγω καταλαβαίνω.

Τότε αυτή έγεινε χαιδευτική, προκλητική, τού έπιασε τό χέρι, τόν έρώτησε «πως». Σιγά-σιγά τού έπερνε τό μυστικό...

Ο φόβος μήπως εκπεθή απέναντι της θείας του διεκοεδάθη... Όχι. Δεν ύπήρχε κίνδυνος. Άλλά τόν κατέλαβε δυσθυμία. Κατάλαβε ότι γινίχηε όργανον κάποιας άοράτου δυνάμεως, ότι έπαιζε όλο τό τριτόν...

Και έν νεύο, όταν μπήκε στο τραίνο, τό κύμα τού μόνο ζούσε, ό άδιαπέραστος μανδύας, τό μυστηριώδες τού βραδουού αυτού στην έρημιά της Καστέλλας, ή Φύσις, και ή ξεαδέλφη του ήλθαν συνδυασμένα στο μυαλό του...

ΑΝΑΤΟΛ. ΜΕΤΩΠΟΝ. — Εις όλα ήγεμονικοί και μεγαλοπρεπείς αυτοί οι Έγγλέζοι. Κυντάξετε τμήμα μεταγωγικής όχησείας.

Ούφρ... Τά ποδαράκια εκείνης, που άγόρασε ο Τάσος. Άλλά γιατί την άγόρασε; Γιατί; > Στην σκοτεινή σκέψη της έπέπλεε το έρώτημα:

Γιατί ο Τάσος άγόρασε αυτή την γυναίκα και γιατί αυτός ο άγριου-μένος άνθρωπος φώναζε «Μ' έκαψε» και «Φόνισσα»;

Σηκώθηκε πάλι έπάνω. Το κορμί της έκαψε και το κρεβάτι της της φοβόταν... Γλυκό πράσινο χρώμα έλουζε το δωμάτιο της από την άναμμένη για την νύχτα καντίλα της. Ένα βάζο με ρόδα, ξεχασμένο πάνω στην τουαλέτα της, έριχνε την παράξενη και μακρινά σκιά του στο ντουλαπάκι, που έβλεπε άλλοτε τον Ρώξ και την Λιλί.

«Τά ξεχάσε ή καμαριέρα της; Έπρεπε να τά βγάλη έξω».

«Ήξευρε ότι δεν πρέπει να μείνουν λουλούδια την νύχτα εις την κρεββατοκάμαρα».

Πλησίασε, τά μύρισε. Ή μυρωδιά τους την μεθούσε... Έξαφνα τά βλέμματα της πέσανε στον καθρέφτη της. Ο λαϊμός της ξεφυκόσε, σαν ήχος, εκεί που έγεννόντο ή απαλές, σαν άνοιξιάνικης χαρμυγής, γοαμίες του στήθους της. Το κορμί της, άναμεσα από το διαφανές νυκτικό της, ξεπνοούσε στην αίσθησι άρμονίας θείας και σιωπηλής μουσικής. Το κεφάλι της έλεγε την εύμορφα άγριου και ζωτικού λουλουδιού, άνθισμένου μέσα σε θερμοκήπιο. Έμεινε θαυμάσιμη. Δεν έλεγε ποτέ άισθανθή την εύμορφα της εύμορφιάς της! Τι ώραία που ήτανε τά ποδαράκια της! Και τά μαλλιά της! Και τά χεράκια της! Πλησίασε στα μάτια της το γυμνό της χέρι.

«Ή λεπτί, σαν κιτρινωμένο φύλλο γλασεμιού, έπίδερμής της άφηνε να φαίνονται, όπως σε φτίνα πορσελάνη έπιμελημένο σχέδιο, της μπλε μολβιές των φλεβών της. Το βόηκε ώραίο και το φίλησε... Ή πυρκαϊά άναβε μέσα της. Το κορμί της, λαμπαδιασμένο, έβλεπε στον πυρετό της σάρκας. Ή ιδέες, που έλεγε δαμάσις τόσο καιρό, που έλεγε πνίξη μέσα στην παιδική της άφέλεια, μέσα στ' άσπεια και της φάρασε, ή ιδέες που της θόλωναν την ψυχή, όπως ή άναπνοή της, όταν έκανε κρύο, το κρυστάλλινο σερβίς της μητέρας της, είσάφισαν στο μυαλό της, σαν πεινασμένο κοπάδι λίκων, σε άφύλακτη στήνη, μάσκες με πύρινα μάτια, άπαιτητικές, άλύπητες, τυραννικές...»

Θέλησε να άντισταθή. Πιάσθηκε, σαν ναυαγός, πάνω στον Μπαμπού, στον Ρώξ, στη Λιλί, στις φάρασε, στην Φίγεν. Ήτο άργά. Ή Φίγεν την παρτίδα δέματα σ' αυτές, με το φίλι, που της έδωσε προχθές στο μπάνιο. Το φίλι της Φίγεν μέσα στη καμπίνα έκαψε με την ίδια φωτιά, που καίγεται κι' αυτή τώρα. Ε! Βέβαια. Ήξερε. Θυμάται. Θυμάται ότι την κιντάζανε στο δρόμο. «Ότι ή μωδίστρα της μία μέρα της έλεγε «άν ελγα ένα σώμα σαν και το δικό σας...», ότι κάποιος ήλικιωμένος κύριος την παρακολούθοσε και ότι την ήμερα που άρχισε να τον κοροϊδεύη με την Φίγεν, κείνος κούνησε το κεφάλι του και της έλεγε «Τι κορμί! Είσθε πολύ παιδί!» Ήξευρε γιατί ο άγριουμένος άνθρωπος φώναζε στη Φλόρα «Φόνισσα», γιατί ο Τάσος άγόρασε εκείνην για τά παδαράκια της, γιατί την κιντάζανε στο δρόμο...

Μία παράξενη έπιθυμία την κατέλαβε. Νά λουσθ... Ναι. Το νερό της έδινε ήδονή και το κορμί της διψούσε ήδονή... Έρριξε μία μπόρα στους γυμνούς της ώμους... Νά λουσθ... Πού; Στη θάλασσα... Άνοιξε με προσοχή την πόρτα. Όλοι κοιμούνταν. Κατέβηκε σιγά-σιγά την σκάλα... Βγήκε στον κήπο, που έδινε στη θάλασσα. Έρημιά. Κανένα φως στον ορίζοντα. Τά Φάλιαρα κολυμπούσαν στο σκοτάδι. Ψυχή. Το κήμα μουρμούριζε μόνο, «πλάφ, πλάφ». Πέταξε την μπόρα... Πλησίασε στην άκρογιαλιά. Το κήμα έβρεξε λίγο τά πόδια της. Ήδονικό όγιοσ την διάγιοσε. Βάδιζε προς τά έμπρός. Το κήμα έγλυψε τώρα τά πόδια της, χαρίζοντά στο κορμί της άγνωστες άπαλάσεις... Προχώρησε άκόμη. Το νερό έφθασε στα γόνατά της. Το βρογμένο νυκτικό της έφερε την συναίσθησι του ύγρου πάρα πάνω από τά γόνατά της... Παρέλυε... Έξαφνα βουτήχτηκε άπότομα. Ξέχασε ότι τά νερά ήταν βαθεία, ότι είχαν σκίψη έπίτηδες για τά μπάνια. Φοβήθηκε... Το νερό έφθανε έως τον λαϊμό της... Κρύωσε... Την κατέλαβε όγιοσ...

Είχε υποδουλωθή στη Φύσι. Ντροπισμένη, μόλις βγήκε από το νερό, κρύβοντας με τά χέρια της το πρόσωπό της, άνέβηκε στην κάμαρά της.

Ο ΚΟΝΤΡΕΖΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Τό μίσοσ μπήκε για πρώτη φορά στη ψυχή της. Μισούσε τον ξεδάδελφό της με τό μίσοσ εκείνο, που χωρίζε τά δύο φύλα. Θάμπωσε, την ψυχή της, όπως ή άναπνοή της τό κρυστάλλινο σερβίτιο.

Αθήνα, Απριλιος 1918. ΝΕΚΤΑΝΕΜΠΟ

* ΜΠΟΛΓΚΑΡ!!! *

ΜΙΑ φορά κ' έναν καιρό— άρχίζει σαν παραμύθι τραγικό— στον καλλιτεχνικό ορίζοντά μας έμεισε άναμμένο ένα λαμπερό άστέρι. Ποιός δεν θυμάται τον νεόρο μας Ξανθοπούλου; Κιντάζετε τον στην πλαγινη φωτογραφία. Διά τους άναγνώστες της «Εικονογραφημένης» μας είναι άρχαία γνωριμία. Ήτον ένας αστός κύριος, ένας τέλειος άρτίστας, ένα ταλέντο. Και όπως όλα τά καλά μας, με την κακορριζική που είχαμε μέσα μας, έφραδαβόντο για τό έξωτερικό, ειργάζετο και έτιμώσε την Έλληνική Τέχνην έξω. Εις την Άγγλιαν έφιγουράριζε με τά καλλύτερα έργα, όπως τό «Θρόνιλι Μάιτς» κλ.

Άλλ' ο καλλιτέχνης έλεγε— κατά την έκδοχην του 1906— και μίαν μεγάλην άφέλεια: ήτον πατριώτης. Και ή λύσα του αυτή τον έκαψε κατά τό 1912-1913 να μετασχη του Ήπειρωτικού άγώνος, όπου έφόρεσε τον έρυθρόν γίνωνα και ευρέθη λοχαγός των Γαριβαλδινών, παίζοντας τον ρόλον αυτόν εις τό Μέτσορον με πολλήν τέχνην, όπως τουλάχιστον μαρτυρούν τά χαρτιά του.

Μετά τό 1913 όλοι ένομίσαμε, ότι προς τό παρόν έτακτοποιήσαμε τους μικρολογαριασμούς μας και ότι έπρεπε να ριχθώμε με τά μούτρα εις την έσωτερικήν άνάπλασιν διά την μεγάλην έπιχειρήσιν, διά την όποιαν έχρηιάζοντο κότσια. Έχρηιάζετο λοιπόν έργασια μεγάλη και ό καλλιτέχνης, που έλεγε την άφέλεια να άισθανθή στοργήν προς τά Εθνικά ζητήματα έβρισκε τώρα με την καινούργια πνοή που έφίσησε μετά τάς δάφνας του 12-13, ότι μεγαλωμα της Φυλής δεν είναι χίμαιρα και ούτε δάφνα υστερική, αλλά κάτι πολύ έγγύς πράγμα και θετικό, που σημαίνει ύπερηφάνεια, εύημεριάν και ότι άν εύημεριάν εν τ' συνόλω, τά σπτήτα μας στο μεγαλωμά μας και ή Τέχνη θά εύημερήση και τό Έμπόριον και ή Βιομηχανία και αυτό όλο είναι ή εύημεροδία και μεγάλη Πατρίς.

Άφινε λοιπόν τό έξωτερικό και άρχίζει μία περιόδια, πιάνοντας από τά Χανιά και τό Ήράκλειον με σκοπόν να περάση στην Ευρώπη και στην Άμερική.

Μά έξαφνα, να, έκρηγνυται ό πόλεμος και ή τερραστία αυτή πυρονεφέλη του κόβει στη μέση την περιόδια. Τότε ό Ξανθοπούλος τρέχει στην Άνατολ. Μακεδονία και προσφέρει τάς ύπηρεσίας των πολλών γλωσσών αυτού εις τους Συμμάχους.

Με την εισβολήν των Βουλγάρων του 1916 έφύραται εις τάς Σέρρας, όπου σού τον άρπάζουν αυτοί οι λύκοι του Κρούμου μαζί με πολλούς άλλους και τον φυλακίζουν. Έπειτα τον στέλλουν πεζή εις έξοριαν εις τά Λάγερ της Σούμας.

Την φαντάζεσθε αυτή την καλοπέραςι; Πορεία πέντε ώρες την ήμερα, υπό κοντακία και κινδύο, όταν έκοντοστέκετο από κόουρασι και ξανάληψη, έπειτα από νερόβραστα φασόλια και έκατό δράμα ψωμί την ήμερα για πτιντζε νε, ντινε κλπ. Εις την Σούμα ταούς άρφησαν πέντε μήνες, άλλ' έπειτα τους έκοκόρισαν εις χωριά και τους έβαλαν εις καταναγκαστικά έργα με τό πολυτελέξ έκεινο σιτηρήσιον που τους έδινε ή Κυβέρνησις.

Έως ότου έλασαν να τους τό δίδουν και αυτό και τους έστειλεν εις τό Όσμαν Παζάρ. Έκει πλέον έμειναν εις την τύχη τους. Όσοι είχαν κανένα λεπτό μαζί τους, συνετηρούντο και όσοι είχαν γερό τομάρι έζούσαν. Άλλοι έκοβαν ξύλα και άλλοι έκαναν τον τοσπάνο, για να κερδίζουν τό ψωμί τους. Πρόκειε να σημειωθή άκόμη, ότι αί Άρχα είχαν λάβει και άλλην πρόνοιαν ύπερ αυτών. Όταν έπρόκειτο να εισέλθουν εις τό Βουλγαρικόν έδαφος, για να μην έχουν πολλά βάρη έπάνω τους και κουράζονται, τους υπέβαλαν σε κάθε σταθμόν εις άπολύμανοι και έτσι τους έλάφρωναν της τσέπες από τό βάρος των χρομήτων τους.

Επί τέλους σαν σάβλιγξ Δευτέρας Παρουσίας τους έφάνηκε τό άγγελμα της Άναχωρήξ. Ποσοι όμως νομίζετε ότι έγύρισαν ζωντανοί; Κρίνετε από τά ειλικρινή λόγια του Ξανθοπούλου.

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ

— Άρκει να σας πώ, ότι από 750 που παρέλαβε ένας λογίας διά να τους βάλη εις ένα δάσοσ να κόψουν ξύλα, παρέδωσε μετά δύο μήνας μόνον... 47.

Μά ιδέτε τον ίδιον πως τον κατήνησαν αυτοί οι πολιτισμένοι Βούλγαροι. Έτσι έπείρασε εις τάς Σέρρας, από την κοιτίδα του Βαλκανικού πολιτισμού, όπου τον έφωτογράψαν Άγγλοι δημοσιογράφοι. Δεν του άφησαν τίποτε. Ούτε χρήματα, ούτε μουσικές, ούτε όουγα. Μόνον το μισό κρέας του και την φωνήν του! Άν μπορούσαν να μεταχειρισθούν και την φωνήν του θά του έκλεβαν και τό λαρόγγυ του.

Θέλου τίποτε άλλο οι Μπώστον Μπρόξ, Μπάουσερ εντ Λά δια τά άθώα άρνακια που προστατεύουν; Αυτοί είναι οι Μπόλγχαρ, όπως οι ίδιοι οι άπόγονοι του Κρούμου αποκαλούν με ύπερηφάνειαν έαυτούς και λέγοντας Μπόλγχαρ κολλάει τό στόμα τους από Έθνηκήν ύπερηφάνειαν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ΛΑΣΚΑΡΙΑΟΥ

ΟΙ Άθηναίοι και προ πάντων οι φίλοι των Καλών Τεχνών έχορτασαν έφέτος από πίνακας ζωγραφικής και από έργα Τέχνης εν γένει. Χάρις εις τάς διαφημιστικές έταιρίας, αί όποιας διέθεσαν ειδικώς διά τους καλλιτέχνας μας εύχρηστάς αλθούσας, διοργανώθησαν πολλά εκθέσεις, εις τάς όποιας ένεφανίσθησαν πλείστα όσα έργα.

Τό τέλος σχεδόν της καλλιτεχνικής αυτής σαιζόν έσημειώσε εις την αίσθησιν της «Ανατολήξ» ή έκθεσις των έργων της διακεκομμένης καλλιτέχνης Δος Σοφίας Λασκαριδου, ή όποια, λόγω και της γνωστής τέχνης της και της σωρείας των έργων, που παρουσίασε, έστέφθη υπό πληροστέατης έπιτυχίας.

Διακόσια περίπου ταμπλό μας παρουσίασε ή συμπαθής καλλιτέχνης. Κάτω εκεί εις τό ώραίο και άρτίστικο έρημητήριό της, εις τό άτελε της Καλλιθέας, ειργάσθη άθρόωβα με άρραίσιοι στην Τέχνη και έβγαλε φουρνιές τά έργα της. Δεν θά όμιλήσω διά την τέχνην της. Είναι γνωστοί και αί μακαρί σπουδαι της και τό ταλέντο της και ή λαορεία της προς την Τέχνην. Με δύο λόγια: Ή Άντι Λασκαριδου είναι ζωγράφος και ζωγράφος με αίσθημα. Έχει έναν δικόν της χαρακτήρα. Τεχνοκρίται σαν τον Καλιν, τον Vauxelles, τον Bolmen, στο Παρισι και στο Μόναχον της τά εξετίμησαν εις ξένας και μεγάλας εκθέσεις που ένεφανίσθη με πολλήν ύπερηφάνειαν άντιπροσωπεύουσα την Έλληνικήν Τέχνην.

Οι πίνακες της αυτήν την φοράν, μολονότι ή καλλιτέχνης μας έχει μία ιδιοφυία και στοργή στην Φύσι, όπου διακρίνεται για τό φως, την άπαλότητα, την χάρι, τό χρώμα και την γραμμή, προ πάντων στα Έλληνικά πεζιά, μάς παρουσίασαν πλουσίαν ποικιλίαν από θέματα. Άρχίζον από τό Έπιταφύριον της Κωνσταντινουπόλεως, μία άψογη των Άθηνων από τον Υμητό, ένα πρόχειρο γεφύρι, την Γέφυρα της Notre Dame, τά γίονια στο Luxembourg, τον χορόν Κατόρξ Ζουγιέ, την Λουά, τό Μπουρτζι, της βάρκες στο φεγγασι, διά να μας περάσουν από τάς Άλπεις, την Βουλγαριμένην, τον Πόρο μ' ένα δειλιών, τον Άχρωσά, στο μαγερέο, στο σταβλο, και να μάς φέρουν έπειτα στον στραγαλατζή, στα παλιά γιοφύρια της Σέν, στο Σκέιτρη, στα δικαστήρια του Παριούσι και να καταλήξουν εις τό καμπαρέ, στην άηληπισμένη χορεύτρια, στην Ισπανίδα χορεύτρια, στο δειπνο των ψαράδιων την πρωινήν τουαλέτα, την εκκλησιαστική μουσική, στο χαμαριν της ήθοποιού, στην μπαλαρίνα, στα πορτραίτα και της σπουδές.

Όλα αυτά τά ταμπλό της τά βλέπει κανείς, τα νοιώθει έμπνευσιμένα. Τα έννεα χρόνια που έφραγε στη Γερμανία και στην Γαλλία της έδωκαν την θετική σπουδή, την έτελειοποίησησ στο σχέδιο και της έσωτερεισσιαν πειά μία φήμη δικαία. Δεν θά της άπεινήθω τό συνειθημένο και τυπικά συγχαρητήρια. Μόνον με παροάκλησι: Τόν έρχόμενον χειμώνα να μάς δώση άλλη μία τέτοια άπόλαυσι καλλιτεχνική. Δβ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

ΑΙ κατά τό έτος σχετικώς πολυάριθμοι καλλιτεχνικοί εκθέσεις, προ των όποιων παρήλασε τό Άθηναϊκόν κοινόν, άποτελούν βεβαίως μίαν ειγηνή εκδήλωσιν της άδαιλεπτού καλλιτεχνικής προσπαθείας ή όποια διαπνέει την Έλληνικήν Τέχνην. Εις τάς εκθέσεις ταύτας, έάν εξαερεθθ ή κ. Μαλαίνα, όστις έχει καθαρός διακοσμητικήν τάσιν, οι άλλοι πάντες προσπαθούν να έπιδειξουν έκαστος ένα άριμον ζωγράφον, πλήρη,

ΕΡΓΑ ΛΑΣΚΑΡΙΑΟΥ.— Προσωπογραφία της Καλλιτέχνης Σοφίας Λαζκαριδου.

ΕΡΓΑ ΛΑΣΚΑΡΙΑΟΥ.— Πίσω από τον φράχτη.

τουτό δ' επιτυγχάνει σχετικώς καλλύτερα ή Δεσποινίς Λασκαριδη. Ή όριμότηξ άπαιτεί άνάπτυξιν εν παραλλήλω, όταν εκάστην των ιδιοτήτων, αίντες εινε άπαραίτητοι διά τά έργα της Τέχνης, έσο και άν μόνον εις μέτριον βαθμόν, κατορθώνει να προαγάγη κανείς.

Έν τούτοις δεν ήμπορεί κανείς να παρατήρησθ προ της εκθέσεως Ροδοκανάκη, χωρίς να παρατηρήσθ εν βαθύ χαρακτηριστικόν που παρουσιάζουν τά έργα του νέου ζωγράφου, τό όποιον άρκει ίσως να χαρακτηρίσθ αυτά. Καίτοι ίσως όλιγώτερον, των άλλων κατορθώσεων, άντι να προαγάγη έξ ίσου πάσας τάς ιδιοτήτας της Τέχνης, καίτοι δηλαδή όλιγώτερον ίσως ώριμος από τους έφετεινους συναδέλφους του, εν τούτοις τό έργο του διακρίνεται από εν εξαρετικόν χαρακτηριστικόν, την άπαράμιλλον λεπτότητα εις την αίσθησιν των τόνων του χρώματος, ήτις εινε εις αυτόν τόσον προσηγμένη, ώστε νομίζω ότι ή Τέχνη του άποτελεί άληθές σχολείον δι' όσους θέλουσιν μάθουν ζωγραφικήν. Άπέχει βεβαίως πολύ από του να εινε άρκετή μόνη ή αίσθησις του τόνου του χρώματος, ίνα άναδείξη ένα καλόν ζωγράφον, άλλ' εν τούτοις ειναι πράγματι άπαραίτητος διά την ζωγραφικήν, εινε φρέσκος καθαρός ζωγραφικός, ιδιότης την όποιαν διέκρινε τις ζωγράν εις την τέχνην του Swan. Εις αυτήν στηρίζεται ή άτμοσφαιρική προοπτική, άνευ δε βεβαίως αίσθήσεως των τόνων του χρώματος, των λεπτοτάτων δηλαδή διαβαθμίσεων μεταξύ των διαφόρων άποχρώσεων του αυτού χρώματος ή συγγενούς εινε άδύνατος ή άπόδοσις παραστάσεων νυκτός, σελήνωφωτος, ήμίφωτος εν γένει, ως τό prelude de lune, τό mystique appel, reflets d'argent και άλλα, ως έπίσης και τά ώραία έσωτερικά με άμυδρόν φως, όπως αυτά που μάς παρουσιάζει ό κ. Ροδοκανάκης.

Έξ άλλου ή αίσθησις του τόνου του χρώματος εινε άπαραίτητος εις την διακοσμητικήν, όπου χρειάζεται λεπτή άπόδοσις άνευ ζωηρών άντιθέσεων χρώματος, διά να μη περιπατά τό μάτι του θεατο από των κυρίων έργων, εις τά διακοσμητικά, άλλ' άπλώσ να άναπαύεται επί των τελευταίων τούτων. Έάν ό κ. Ροδοκανάκης προήγε άκόμη περισσότερον τό σχέδιον, βοηθούμενος μάλιστα από την φυσικήν φιλοκαλίαν του, θά έκαμε σημαντικόν έργον εις την διακοσμητικήν, εις την όποιαν άρκετά από τούδε ύπόσχεται με τό Manson de l'eau, την matin de rosée, τό forêt blanche.

Εινε άλλως τε άρκετά νέος, ώστε να δύναται να προαγάγη και τάς άλλας ιδιότητες, που χρειάζονται, διά να παρουσιάσθ, όχι μόνον ένα καλόν διακοσμητήν, αλλά και ένα καλόν ζωγράφον, όπως μάς λέγει ίσως μόνον με τό Bouleaux του.

Δεν θά εινε όμως και μάταιον τό να περιμένη κανείς τά γένη ό κ. Ροδοκανάκης και Έλλην ζωγράφος. Ή λεπτοτάτη αίσθησις του τόνου του χρώματος εινε άπαραίτητος διά τον Έλληνικόν οφθαλμόν, όπου υπό τό άφθονον φως, τά χρώματα και αί άντιθέσεις των χροών την αξίαν των, μένει δε μόνον ή αίσθησις της διαφοράς των τόνων, που προήγαγε την διακοσμητικήν υπό τον Έλληνικόν οφθαλμόν, άκόμη ίσως προ του Πολυγνώτου. Φαίνεται επομένως ότι ό κ. Ροδοκανάκης εινε πιθανόν εις τό μέλλον να γείνη πραγματικώς Έλλην ζωγράφος, άλλα φαίνεται όμως έξ ίσου πιθανόν ότι ουδέποτε θά γίνη Έλλην. Ρδδ.

ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ.— Εις άφήγησιν του άρχαιου και άγαπημένου συνεργάτου της «Εικονογραφημένης» κ. Κων. Σαράφη-Πιτζιπιού, αί έργασια του όποιο μάς είχαν στερσίσει της καλής και πολιτικούσ συντροφιάς και συναργασίας του, όφειλομεν τό κατωτέρω άνέκδοτον:

Εις ένα Έγγλέζικον Ύπερκοσάνειον την όραν του προγευμένουσ συναινεκν-πρώθησαν οι έπιβάται της πρώτης θέσεως και ένας έξ αυτών ήρώτης τον καρβόσκυλον— κυβερνήτην πως άπέθανε ο πατέρας του.

— Στο καρδί: άπήνησε ψυχραιμότατα ο πλοίαρχος. Ένα βράδυ με μία μπουράσκα, καθώς ήτον στην κουβέρτα για να βολέψουν τά πανιά τους, τον άγκάλιασε τό λατιν και τον πέταξε από τό θάλασσα.

— Και ο πάπος σας; ήρώτης τον κυβερνήτην μία κυρία.

— Στο καρδί: είπε πάλιν με την ίδια άπάθεια. Άρμίνιζαν για τό Μόντε Βιντέο. Κήμα χοντρο. Το νερό σάρωνε την κουβέρτα πλώρα-πρώμα. Ένα κήμα τον πήρε και πάει.

— Και δεν φοβείσθε να μπαινίτε σε καρδί: του παρατηρησι ο έπιβάτης που ειχε κήμα την πρώτην ήρώτησιν.

— Ο κυβερνήτης έσήκωσε τους ώμους εις απάντησιν. Έπιστα άπ' όλιγο όμως γυρίζε προς τον έπιβάτην και του λέγει:

— Ο πατέρας σας πως άπέθανε;

— Στο κρεβάτι: άπήνητησ. Καθώς έκομάτο ένα κού και πάει.

— Και ο παπός σας;

— Στο κρεβάτι. Άπόσπληκτος.

— Και δεν φοβείσθε να πέφτιε στο κρεβάτι σας; έρωτά ο κυβερνήτης.

— Κόκκαλο ο έπιβάτης.

ΠΛΑΤΩΝ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

Ο δημιουργός της εν Ελλάδι αναμορφωτικής συνειδήσεως. Η δράσις του χρονολογείται από το 1885 οτε ήρχισεν να εκδίδη το περιοδικόν «*Αρδην*». Ήτο η πρώτη διεξήγησις των άρχων του σοσιαλισμού, και διετυπώτο με τήν δύναμιν και γρηθείαν ώστε ούδεποτε έλησμονήθη ούτε ο τίτλος του περιοδικού εκείνου, ούτε τα ζωοποιά περιεχόμενά του, μεταξύ των οποίων πρέπει ειδικώς να σημειώθῃ εν παρόδῳ ἡ περί αλληγορογραφίας μελέτη ἣτις ἀποτελεῖ ρητήν διατύπωσιν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀστυριώτου. Τὸ «*Αρδην*» ἦτο σπόρος γενναῖος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐβλάστησεν ὁλόκληρος διανοητικὴ ἐπανάστασις. Ήτο προφητεία τῆς μεταμορφώσεως πρὸς τὴν ὁποῖαν εἰσερχόμεθα ἡδὴ ὁλοταχῶς. Ὅντως οἱ ὄροι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μεταβάλλονται ἀρδην ὡτως τὸ προεῖπεν ἀκριβῶς ὁ κ. Δρακούλης πρὸ 33 ἐτῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ τολμηρὸς αὐτὸς ἀνακαινιτῆς τῆς ἐλληνικῆς διανοήσεως δρᾷ μετὰ πρωτοφανοῦς ζήλου και προφανοῦς ἀφιλοκερδείας καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Ἰδέαν. Ἀρδὲ πολλὰ καὶ πολυτρόπως, ἄλλοτε ὑπὲρ, ἄλλοτε ὑπὸ τὴν ἐπιφανείαν, ἀλλὰ πάντοτε ἀποβλέπων εἰς τὸν ἐνιαῖον σκοπὸν τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀληθοῦς Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀνωφώσεως τοῦ Ἑλλήνος ἐργάτου. Ἐπιπέδως τῶν πλείστων ὁμιλιῶν του και δημοσιευμάτων του εἶνε ὅτι Ἔθνος, Πατρίς εἶνε μόνον αἱ ἐργατικαὶ τάξεις. Δὲν ἐτόλμα πρὸ εἰκοσαετίας ἐργάτης νὰ σκεφθῇ κἀν ὅτι εἶχε δικαιώματα, οὔτε θὰ ἐτόλμα ἀκόμη ἀνευ τῆς δράσεως τοῦ Δρακούλη. Πᾶς ὅστις ἐν Ἑλλάδι γνωρίζῃ σοσιαλισμὸν, τὸν γνωρίζῃ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Δρακούλη.

Ἐχει γράψει τὰ διαφωτιστικώτερα και ἐπιστημονικώτερα ἐξ ὅσων ποτὲ ἐδημοσιεύθησαν ἐλληνιστί, και πολλά τούτων μετεφωρόθησαν εἰς πολλὰς γλώσσας ἐμπνεύσαντα τοὺς ἡγέτας τοῦ διεθνoῦς σοσιαλισμοῦ και τῆς νέας διανοήσεως. Ἐν Ὁσφόρῳ διαμείνας ἐπὶ ἐτη ὅσπερ εἰς τὸ συντηρητικώτατον και πλουτοκρατικώτατον ἐκείνῳ Πανεπιστήμιον τὸς ζωτικὰς ἀρχὰς τῶν προοδευτικωτέρων και σοσιαλιστικωτέρων ἀντιλήψεων. Ἡ γενομένη ὑπ' αὐτοῦ μετάφρασις τοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ρώσου Κραπότκιν τῷ 1889 «*Ἐκκλησις εἰς τοὺς νέους*» ἐγαλοῦχησε τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν ἐν τῇ ἐπαναστατικῇ ἰδεολογίᾳ και παραμένει ἀριστοῦργημα λογοτεχνικόν, μάλιστα ὁ πρόλογος του περὶ τοῦ βίου του Κραπότκιν και ἡ ἀμείριστος του εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεότητα. Ἐξηγητήθησαν πλείστα ἐκδόσεις του.

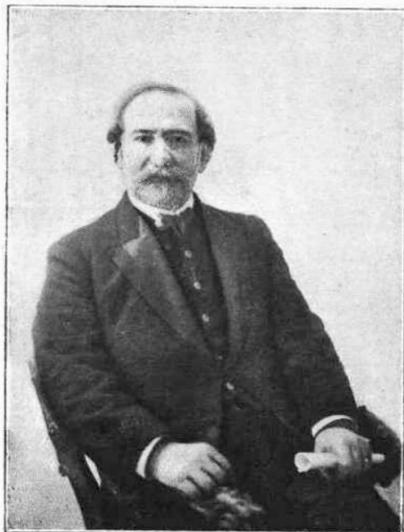
Τὸ «*Ἐγγυριδιον τοῦ Ἐργάτου*», ἐκδοθὲν κατὰ πρῶτον τῷ 1891 ἔσχε πέντε ἐκδόσεις και ἀναγινώσκεται ἀπληρώτως ὑπὸ τῶν Ἐργατῶν. Εἶνε θαύμα περιεκτικότητος τῆς ὅλης ἐπιστημονικῆς σοσιαλιστικῆς θεωρίας με ἀπαρμιλλῶν χάριν και δύναμιν διατυπωμένη. Εἰς τὸ ἄλλο του βιβλίον (Τὸ ἔργον τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ κ. Δρακούλης ἀναφανταίνεται θαυρῶν ἐρευνητῆς τῆς ἰδεολογίας ἣτις ἐκλάσκει και ἀνέτρεψε τὸ φεουδαλικὸν καθεστῶς. Πρῶτος δὲ διατυπώνει εἰς αὐτὸ τὴν

ἰδέαν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς κοινωνικῆς μεταμορφώσεως. Ἡ *Κοινωνία τοῦ Μέλλοντος* εἶνε ἄλλο ἔργον του ἀριστοτεχνικώτατα θέτον τὰς βάσεις τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος τοῦ ὁποῖου ἐπιβάλλει ὁλοὴν ἡ ἰσχὺς τῶν πραγμάτων. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀναφέρῃ τις ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Δρακούλη τὰ ὁποῖα ἀπέτελεσαν διὰ τῆς δράσεως ἐνὸς ἀνθρώπου ὅ,τι θὰ ἀπετέλετο ὑπὸ ὁργανώσεως πολλῶν παραγόντων. Ἀπέτελεσαν τὴν διανοητικὴν ἐπαναστάσιν τῆς ὁποίας σημερον παριστάμεθα μάρτυρες. Δὲν ἀναφέρομεν τὸν περιοδικὸν του «*Ἐρευνα*» 1901-1915 ὅπερ γνωρίζῃ ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς και ὅπερ εἶνε θαύμα δημιουργητικότητος και ἀνθρωπισμοῦ.

Ἡ εβδομαδιαία «*Ἐρευνα*» τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Πλ. Δρακούλης ἔγραψεν ἀπὸ τοῦ 1910 μεχρι τοῦ 1913, εἶνε ἀληθινὸν Πανεπιστήμιον και εἰς αὐτὸ ὀρμηφίτως προσφεύγει πᾶς Ἑλλήν θέλων νὰ κατανοήσῃ τὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς μας και τὸ νόημα τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1908 ἤρχισεν ἡ συστηματικὴ ὁργάνωσις τῆς Ἐργατικῆς Ἰδέας διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐργατικῶν Τάξεων τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἡ μόνη γνησίως ἀντιπλουτοκρατικὴ δύναμις ἐν Ἑλλάδι. Ὁ κ. Δρακούλης οὔδεποτε ἐπέδωξε τίποτε διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Βουλευτῆς ἐγενετο δις ἄκων, και στέρξας χάριν τῆς προπαγάνδας. Ή ἐν τῇ Βουλῇ ἐνέργειά του ἦτο ἡ ὄθησασα τὰς ἀπαρχὰς τῆς Ἐργατικῆς νομοθεσίας. Ἐδιδάχθησε μεγάλην περιουσίαν διὰ τὴν προπαγάνδαν ταύτην και ἐάν δὲ τίποτε ἄλλο δὲν ἔπραττεν εἰμὴ τούτου πάλιν θὰ κατέγχε διαπρεπὴ θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς προόδου. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Δρακούλη και ἡ ὅλη δράσις του συνδυάζει τὸν ἰδανισμὸν τοῦ Σέλλεϋ, τὸ θερμοῦργόν τοῦ Οὐγκῶ και τὴν ἐπιστήμην τοῦ Μαρξ.

Σημειωτέον ὅτι εἰς τὰς ἐνεργείας του και τὰς διαλέξεις του ὀφείλομαι τὰ ἀπὸ τινος ἀναφανέντα σημεῖα τῆς γυναικείας χειραφετήσεως ἐν Ἑλλάδι καθὸς και τοῦ νέου ἀνθρωπισμοῦ ὅστις βασίζεται ἐπὶ τοῦ αἰσθηματος τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ ζῶα, οὐχ ἦρτο δὲ και ἡ παρατηρουμένη ἀρπύνησις ὡς πρὸς τὸ πρόβλημα τῶν λανθανουσῶν ψυχικῶν δυνάμεων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἡ περὶ τοῦ πολέμου ἀντιλήψις ἡ κατισχύσασα. Ἀπὸ τοῦ 1914 δὲν ἔπαυσε κηρύσσων εἰς τὸν ἥδυνάτο ἄλλο νὰ προκύβη ἐκ τῆς παγκοσμίου συγκρούσεως εἰμὴ ὁ θρίαμβος τῶν λαῶν και ὅτι τὸ ἀποθησόμενον ἔσται Λατικὴ Εἰρήνη, οὔδεποτε πλουτοκρατικὴ. Εἰς τὴν Ἐργατικὴν Συνδιάσκεψιν τοῦ Λονδίνου τοῦ 1917 μόνῃ ἡ ψήφος του ἀπεσῆθησε τὴν ἀποστολὴν πληρεξουσίαν εἰς Στοχχόλμην, τούτῳ ὅπερ ἐάν ἐγίνετο θὰ ἐπέφερε πρόωρον εἰρήνην ἣτις θὰ καθίστα τὴν λαϊκὴν εἰρήνην ἀνεφικτον, ὅπως ἡδὴ ἀπέδειξαν τὰ πράγματα. Ἡ ἀφορογραφία του ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ τὸ πρὸς τὸν Οὐδέλσαν ὑπόμνημά του και αἱ διαλέξεις του ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν ἔχουσιν μέγα φῶς περὶ τοῦ ζητήματος ἰδίως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας και τῆς Θράκης.

Η "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,"

Με τὴν εἰδικὴν ἐπέκτασιν τῆς Χώρας εἶνε ἐπιβεβλημένον εἰς τὴν «*Εἰκονογραφημένην*», τὸ Ἐθνικὸν Περιοδικόν, νὰ ἐπιτεθῇ και αὐτὴ εἰς τὰ νέα μέρη, τὰ ὁποῖα οἱ βάρβαροι κατακτηταὶ εἶχαν καταδικάσει εἰς τὸ αἰῶνον σκότος και τὴν παχὺλὴν ἀμάθειαν, εἰς τρόπον ὅσως νὰ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ μεταεπιρριζωθῆμεν χιλίων εἰδῶν μέσα, διὰ νὰ εἰσδύωμεν εἰς τὰ ἀπηγορευμένα ἀδάφη και νὰ φέρωμεν εἰς τοὺς διφθῶντας ἀπὸ μάθητιν ἀδελφοὺς μας τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς προόδου.

Διὰ τοῦτο ἡ «*Εἰκονογραφημένη*» συστηματικοῦσα μεθοδικῶς τὰς πρὸς ἐπέκτασιν ἐνεργείας τῆς Ἰδρυσε Γενικῶν Πρακτορείων ἐν Σάμῳ, δι' ὅλων τῶν Ἰαγίων, τὴν Κύπρον, τὴν Δωδεκάνησον, τὰς Κυκλάδας και τὰ παραλλήλια τῆς Μ. Ἀσίας, με ἀντιπροσώπους ἐν Χίῳ, Μιτυλήνῃ, Ρόδῳ, Κύπρῳ, Σάρᾳ, Σμύρνῃ, Μαγνησίᾳ κλπ.

Τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Σάμῳ Γενικοῦ Πρακτορείου ἀνέθεσαν εἰς τὸν δρασκτικώτατον νέον κ. Δημητρ. Γαλασσάνο, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ ἐγκαταστήσῃ τοὺς ἀνὰ τὰ λοιπὰ σημεῖα ἀντιπροσώπους και ὁ ὁποῖος ἤρξισεν ἡδὴ τὴν ἐργασίαν του, συγκομιζας ἐκ Σάμου τεσσαράκοντα και πλέον νέους φίλους τοῦ Περιοδικοῦ.

Εἰμῆθα βέβαιον ὅτι ὁμοίαν και ἀνάλογον ἐπιτυχίαν θὰ ἔσχῃ ὁ κ. Γαλασσάνος και ἀνὰ τὰ λοιπὰ σημεῖα, παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς παλαιὸς γνωρίμους τῆς «*Εἰκονογραφημένης*» νὰ τὸν συντρέξουν εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον, ἀν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξυπηρετήσιν τῶν συμφερόντων τοῦ Περιοδικοῦ, εἶνε ὁμοῖος ἐκ παραλλήλων πολὺ ἐπιχειρηματικὸν εἰς τὴν ψυχικὴν και πνευματικὴν τόνωσιν, ἣς ἔχουσιν τὸσσην ἀνάγκην τὰ ἐκ τῆς μακρᾶς δουλείας ἀνακῦπτοντα μέρη μας.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΓΕΦΥΡΩΝΕΙ . . . . .

Ὁ André Chénier, ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνατραφεὶς ποιητῆς τῆς Γαλλίας, ὁ Ἑλλήν Chénier, ἀποκτᾷ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀκαδημίᾳ ἀνδριάντα. Πῶς ρίπτεται ἡ ἰδέα; Ὁ κ. Βενιζέλος, ὁ Ἀνατόλιν καὶ ὁ κ. Μπερζερὲ συγγεμιστῶν εἰς τὸ μαχαιρικὸν πρόσθετον τῶν Παρισίων St Cloud. Ὁ Μπερζερὲ ἀπαγγέλλει στίχους Ἑλλήνων ποιητῶν. Ὁ κ. Βενιζέλος Γάλλων και μεταξὺ αὐτῶν τοῦ Chénier, υἱὸς τῆς Ἑλληνίδος Λομάχα και τοῦ προξένου ἐν τῷ Βυζαντίῳ τῆς Γαλλίας Chénier. Ἡ ἰδέα τότε γεννάται ἐν τῷ ἔγκραφῳ τοῦ Ἀνατόλιν Φράνς. Διὰ τῆ Ἀττικῆ γῆ δὲν ἐφιλοξήνησε τὸν ἀνδριάντα ἐκεῖνον, ὅστις ἐγνομήσθησε και ἐκφυλῶς ἐξήγησε νὰ γαλοχυθῆ ἀπὸ τὰ μουστραφῆ κῦματα τῆς Ἑλλάδος; Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Μία ἐπιτροπὴ συνιστᾶται ἐκ τῶν Ἀνατόλιν Φράνς, Ρενὲ, Croissé, κομήσης Νοδῆ κ.λπ. και ἐκ τῶν κυρίων Σουρῆ, Δροσίνῃ, Παλαμᾶ και ἡ προτομὴ παραγγέλλεται εἰς τὸν γλύπτην Bourdelle.

Ὅτι οὗ ποίητῆς τῆς «*Νεαρᾶς δεομώτιδος*» θέλει ἴδει τὸν ἀνδριάντα του ἰσάμηνον ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν τὸσσην ἤγάπησε, τὴν ὁποῖαν ἐξύμνησε διὰ τῶν λαυεῦτων στίχων του εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, στίχων, ὅστινες μόνον Γαλατικὸν ἔνδυμα φέρουν, διότι καθ' ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶνε παρά παλμὸς τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς.

Τὶ ἀναγκαῖον ἀλλὰ και περίεργον γεγυρῆμα ὑπὸ τοῦ χρόνου . . . . .!

ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἦτον τελειωμένον τὸ τεῦχος μας, δταν ἤνοιξε παρά τὸ Σύνταγμα ἡ ἐκθεσις τοῦ θαλασσογράφου μας κ. Ν. Καλογεροπούλου. Εἶνε ὁ γνω-

ΕΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΑΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

ΑΝΑΔΙΦΘΟΝ παλαιὸν Γερμανικὸν περιοδικόν, ἐκδιδόμενον κατὰ τὰ ἔτη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, εἶρον ἐν αὐτῷ πολλὰ τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα και τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, ἐν οἷς και ποιήματα ἐθνικὰ μετεννεγμένα εἰς τὴν Γερμανικὴν. Μεταξὺ τούτων εἶνε και ἡ ἐμβληματικὴν τοῦ Κοραῆ, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐν τῆς Γερμανικῆς μεταφράσεως σημείωσιν τοῦ μεταφραστοῦ Wigin, ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἀλγυπτικῇ τυπογραφίᾳ τῷ 1800. Τούτο φαίνεται ὅτι ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν Ἀίγυπτῳ Ἑλληνας, καθ' ὃν χρόνον εἶχε μεταθῆ ἐκεῖ ὁ Μ. Ναπολεόν. Τούτο δεικνύει ἄλλως και ἡ

ἐπιγραφή και τὰ σχετικὰ πρὸς τοὺς Γάλλους και τὴν Γαλλίαν ἐν ταῖς δύο τελευταῖαις στροφαῖς, ἐν ταῖς ὁποῖαις τὰ διὰ τὴν Γαλλίαν λεγόμενα ἔχουσιν ὑποκατασταθῆ ἐν τῇ Γερμανικῇ μεταφράσει διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν Γερμανῶν και τῆς Γερμανίας.

Ἡ μετάφρασις αὐτῆ ἐγένε, κατὰ τὴν σημείωσιν, ἐπὶ τῇ βάσει ἀντιγράφου ὀφειλομένου εἰς κάποιον Γεωργίον Παπαδόπουλον Πελοποννήσιον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἐξετέλεσε και τὴν ὑποκατάστασιν τῶν ὀνομάτων, ἀν μὴ εἶνε ἔργον τοῦ Wigin.

Ἴδου κατωτέρω τὸ ποίημα τούτο, φέρων ἀνω ὀητὸν τύπου Ὀμηρικοῦ:

ΛΙΣΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩΙ ΜΑΧΟΜΕΝΩΝ ΓΡΑΙΚΩΝ

«Ποιητὴ ἀπὸ τῆς Γραικῆς ἀνατῶ, οὐδ' ἐπαλάσει».

Φίλοι μου συμπαιρῶνται
Λοῦλοι γῆμα ὅς ποτε,
Τῶν ἀρχαίων Μουσουλμάνων,
Τῆς Ἑλλάδος τῶν τρώων;
Ἐκδικήσεως ἡ ὄρα
Ἐφθασεν, ὦ φίλοι τῶρα
Ἡ κοινὴ ΠΑΤΡΙΣ φωνάζει,
Με τὰ δάκρυα μᾶς κράζει:
Τέκνα μου Γραικοὶ γενναῖοι,
Λοῦμαι ἄνδρες τε και νεοί,
Κ' εἶπατε μεγαλοφῶνος,
Εἶπατε ἴ ὅλοι συμφῶνος,
Ἀσπάζομεν εἰς τὸν ἄλλον
Μ' ἐνθουσιάζομεν μεγάλον:
— Ἐὖς πότ' ἡ τωρανία;
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία».

Με μεγάλην ἀφοσίωσιν
Τῶν Γραικῶν καὶ κατασχίνην
Τοῦδοκος φρεῖ! μᾶς ἐνθῶνται
Και ἄλλοι που δὲν ἐφάνην
Τῶσθ βίᾳ τ' ἀδικία,
Τῶσθ καταδυναστεία,
Τῶν ἀρχαιοτέρων Τοῦρκων,
Τῶν ἀρχαίων Μαμαλούκων
Ἦσαν ὅλοι εἰς τὰς χεῖρας
Κ' ἂν ἀπέθνησκαι τῆς πείνας
Ὁ Γραικὸς εἰσποῦσας,
Νὰ λαλήσῃ δὲν τομῆσας,
Ἐὖς πότε Μουσουλμάνους
Υποφίρομεν τωρᾶνους;
Ἐὖς πότε ἡ δουλεία;
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία.

Ποῦ νῦν τέρην; Ποῦ πῶσῆμῃ;
Ποῦ Γραικῶν ἡ τόση φήμη;
Κατηργήθησαν φρεῖ! ὅλα,
Κ' ἀνὶ αὐτῶν πάσχονε τῶρα

Μουσουλμάνων τωρανίαν,
Ἀμαθίαν καὶ πικροίαν,
Βίασαν, μόχθους και πόνους,
Μάστιγας, σαφᾶς και φόνους,
Και ζεντινέμον Πατριδος,
Στερωμόν πάσης ἐλαίδος.
Ὅ! αὐτὰ οὐλογοῦσθητε,
Τοὺς προγόνους μνησθητε,
Ὁ Γραικοὶ ἀνδρειομένοι,
Κ' εἶπατε ὅλοι ἐνομινοί,
Ἐὖς πότ' ἡ τωρανία;
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία».

Τῶν Γραικῶν τὸ μέγα γένος,
Τὸ ἐξακουσμένον ἔθνος,
Εἰς Ἀνατολὴν και Δύσιν,
Ὅς νὰ μὴν ἦν εἰς τὴν φύσιν,
Μήτ' ἀκούεται καθόλου
Ἐς ἐνὸς ὅς ἄλλου ποίου.
Ταῦτα κἀμ' ἡ τωρανία,
Μουσουλμάνων ἡ ἄγρια.
Ἄλλὰ ἦλθε τέλος πάντων,
Μεταξὺ τῶσσην συμβάντων,
Ἐκδικήσεως ἡ ὄρα,
Κ' οἱ Γραικοὶ φωνάζον τῶρα,
Ἀλαλάζοντες με κρόνον:
— Ἐλαμνε μετὰ τὸν σκότον,
Ἐλαμνε ἡ αὐστηρία,
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία».

Εἰς τωρᾶνους τὴν θυσίαν,
Ἀπαντες με προθυμίαν,
Ἐρχομ' ἄλλοι ἀλλοχόθεν,
Τῆς Ἑλλάδος πανταχόθεν
Ὅς εἰς ἔσπῃν συντρέξουν,
Ὅς πανήγγων τὴν ἔχυν,
Και δὲν στέργεται κανένας,
Ἄν' αὐτοὺς μικρὸς ἡ μέγας,

Ἐξοπίσω νὰ πομῆνῃ,
Εἶνε, λέγει, κατασχίνην,
Τοὺς νύσους των οἱ πατέρες
Ἐγκαρδιῶσιν, κ' αἱ μητέρες
Ἐἶνε, τέκνα μᾶς τοὺς λέγον,
Κ' εἰς τὸν πόλεμον τοὺς στέλλουν,
Ἐὖς πότε ἡ δουλεία;
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία.

Τὰ σπαθὰ των γυναιμῆνα
Πρὸς τὸν οὐρανὸν στρεμμένα,
Σταυρωμένα τὰ κλονοῦσι,
Ζήτω ἡ σπανθοβοῦσιν
Κ' ἀσπάζομεν εἰς τὸν ἄλλον,
Ὁρχον κἀμνοισι μεγάλον
Τῶτε μόνον νὰ τ' ἀφήσουν,
Ἀφ' ὅς τοὺς ἐχθροὺς νικήσουν,
Νὰ μὴ πισυν! Μὰ Πατριδοί!
Μὰ τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα!
Τῆς Ἑλλάδος ἡ πρὶν δόξα
Με τὸν τέκνον τῆς τὰ τόξα
Θεῖαι πάλιν ἐπιστρέψην,
Νέους ἦρωας νὰ στεγῆν.
Ἐὖς πότ' ἡ τωρανία;
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία».

Τρόπαια τοῦ Μαραθῶνος
Δὲν ἠφάνισεν ὁ χρόνος,
Μήτε Σαλαμίους ἔργα
Τῶν Ἑλλήνων (θαύμα μέγα!).
Οἱ Γραικοὶ ἀντοροῦνται
Και καλά τὰ ἐνθυμοῦνται
Πρόγονοι των εἰν ὁ Μίνως,
Ἀνκοῦργος, Σόλων ἐκεῖνος,
Μιλτιάδης, Λεωνίδης,
Μετ' αὐτῶν ὁ Ἀριστείδης,
Και Θεμιστοκλῆς ὁ μέγας,
Ὅς ἀπὸς ἄλλος κανένας.

Σιωπῶ τοσοῦτους ἄλλους
Ἄνδρας θαυμαστοὺς μεγάλους
Ἐὖς πότε ἡ δουλεία;
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία».

Τοῖσους οἱ Γραικοὶ μμοῦνται,
Τοῦσους πλεον δὲν φοβοῦνται
Τὴν ζοῆν καταφρονοῦσι
Τοὺς τωρᾶνους δὲν ψηφοῦσι
Παρὰ τὰ ἔσπαρχθῶσι
Προτιμῶν νὰ φρονεῦσῶσιν.
Εἰς Γραικοὺς κόποι και πόνου,
Ἐἴν' οὐδὲν, μόνου και μόνου
Τοὺς ἐχθροὺς νὰ πολεμήσουν
Ἀνάταιν και νὰ νικήσουν.
Ἄλλὰ τί δὲν θέλουν κἀμει,
Ὅταν μετ' αὐτῶν οἱ Γάλλοι
Ἐνοσθοῦσι εἰς ἐν σῶμα,
Δὲν φοβοῦνται πλέον πτόμα.
Ἐὖς πότ' ἡ τωρανία;
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία».

Θαυμαστοὶ Γενναῖοι Γάλλοι,
Καὶ εὖς δὲν εἶνε ἄλλοι
Πλὴν Γραικῶν ἀνδρειομένοι
Κ' εἰς τοὺς κόπους γυμνασιμένοι.
Φίλους τῆς Ἐλευθερίας
Τῶν Γραικῶν τῆς σωτηρίας,
Ὅταν ἔρχομεν τοὺς Γάλλους
Τις ἡ χρεῖα ἀπὸ ἄλλους;
Γάλλοι, Γραικοὶ δεδεμένοι,
Με φίλιαν ἐνωμένοι,
Δὲν εἶνε Γραικοὶ ἡ Γάλλοι,
Ἄλλ' ἐν ἔθνος Γραικογάλλοι,
Κράζοντες: «*Ἀρανισθήτω*
Κ' εἰς τὴν Γῆς ἐξελκωθήτω
Ἡ κατάρτος δουλεία,
Ζήτω ἡ Ἐλευθερία».

Ἐν ταῖς ἐσλείσι ταῖς ἀντικρῶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου, πρὸς τὰ δεξιὰ πάντοτε, ὑπάρχει ἡ Γερμανικὴ μετάφρασις. Εὐθὺς κάτοθεν ταύτης Γερμανιστὶ ἀναγράφεται ἡ κατωτέρω σημείωσις ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ:

«*Πατριδοφῆσις. Τὸ ἄσμα τοῦτο ἀρχικῶς εἶνε: «*Ἄσμα ἐλευθερίας τῶν ἐν Αἴγυπτῳ ἀγοστιζομένων Ἑλλήνων*». Ἐξεδόθη ἐν τῇ Ἀλγυπτικῇ τυπογραφίᾳ τῷ 1800.—Ἡ μεταφορὰ αὐτῆ εἶνε τὸσσην πιστῆ, ὅσον ἐπίστευεν ἡ δυσχέρεια τῆς καθόλου ὁμοιοκαταληξίας με μόνην τὴν διαφορὰν, οἱ αἱ εἰς τὰς δύο τελευταῖαις στροφᾶς τοῦ πρωτοτύπου ἀναφερόμενοι στροφᾶι πρὸς τὸν Γαλλικὸν στρατὸν (ὑπὸ τῶν Βοναπάρτην) μετηνέχθησαν εἰς τὸν Γερμανικὸν λαόν, διαφορὰ, ἣτις προῦπήχθη ἡδὴ ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ πρωτοτύπου, ὁ δὲ μεταφραστῆς ὀρεῖται εἰς τὴν Γεωργίον Παπαδόπουλον, Πελοποννήσιον, οἱ Ἑλλῆνες οἱ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τούτου διὰ τῆς πατριδος μας διερχόμενοι, ὀνόμαζον πάντες τὸ ἄσμα: «*Χαιρετισμοὶ Ἀλεξάνδρου*» Υψηλάντου».*

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸ ποίημα. Ἐδγάριστον δ' εἶνε ὅτι ἐν τῷ Γερμανικῷ περιοδικῷ ὑπάρχει και ἡ μουσικὴ τοῦ ποιήματος τούτου, μουσικὴ εὐχαριστῶν λίαν ἐμβληματικὴν δι' ἄσμα εἰς μίαν φωνήν, μετὰ

στός συνεργάτης μας ὁ κ. Καλογεροπούλος, ποῦ ἔγραψε τόσα ὄρατα ἄρθρα περὶ Τζάνης και Κρητῶν ζωγράφου, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἐθνικῆς Πινυκοθήκης, ὁ φιλόλογος, ὁ μελετητῆς. Δυστυχῶς οὔτε ὁ χρόνος μᾶς ἐπιτρέπει, ἀλλ' οὔτε και ἡμεῖς πρέπει, νὰ γράψωμεν διὰ τὴν τέχνην του. Δι' αὐτὸ ἐπιφυλασσόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχῆς εἰδικὸν ἄρθρον γνωστὸ τεχνολογικῶς.

ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μέσα εἰς μίαν θρᾶσιν πολυαχιθῆ και εἰς μίαν ἀκμὴν ἡλικίας ἀπέθανε τὸν Φεβρουάριον ὁ γνωστὸς ἐπιχειρηματίας Βασιλεὺς Γεωργακόπουλος. Ἡ «*Εἰκονογραφημένη*» ἤρνηται ἐν συντηρῆσιν εἰλικρινεῖ ἔναν ἀπὸ τοὺς πρώτους — πρώτους και ἀπὸ τοὺς στοργικωτέρους ὑποστηρικτᾶς τῆς, ὁ ὁποῖος μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἶχε ἔγγραψῃ πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, δταν πρωτοεξεδόθη, ὅς συνδρομητῆς τῆς, και παντοῦ ὁμιλοῦσος ἐμφύσως περὶ αὐτῆς και πάντοτε τῆς συνιστοῦσας και τῆς ἐνέγραψε νέους φίλους.

Και ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν σπᾶναι νὰ βασιλεύσῃ τὴν σκληρ

μον εξωφυλλόν της, πού παριστᾷ μιὰ Ἑλλάδα υπερήφανη με τὴν γαλανόλευκον ριπιζομένην, νὰ πατῆ μιὰ σημαία τῆς ἡμισελήνου, ἔννοσι κανεῖς τί παλμοὶ φιλελληνικοὶ εἶναι σκορπισμένοι μέσα στῆς σελίδες του.

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΜΑΣ

Εἶχομεν ἀποστείλῃ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανόν, ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Ἀγίας Πόλεως καὶ τοῦ Ἱερωτάτου Ἱερωτάτου συγχαρητήριον γράμμα, εἰς ὃ ἡ Α.Μ. ἀπήντησε δι' ἐνθουσιώδους πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Περιδικιοῦ. Ἡ Πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ καταλήγει οὕτω:

«Τῇ δ' Ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ ἐλλογιμότητι, ἥτις δι' ὧν ἐπέστειλεν ἡμῖν ἀπὸ 6 παραλήθοντος μηνὸς Φεβρουαρίου, χαίρει ἐπὶ πάσι τούτοις καὶ ἀγωνίζεται καλλιπικῶς ἐν τοῖς πνευματικαῖς ἀγωνισμαῖς διὰ τοῦ ἀξιολόγου Ἰγῶν Περιδικιοῦ, ὅπερ ἀπὸ τῆς φιλολογίας καὶ καλλιτεχνίας ἀνάσσει ἐν τῇ κύκλῳ τῶν ἡμετέρων περιοδικῶν, ἐκφραζόμεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας καὶ προτροπέμεθα πόθῳ πατρικῷ καὶ παρακαρρύνομεν εἰς τὸ αἶψι γράφειν τε καὶ ὑποστηρίζειν ὅσα καλὰ καὶ εὐφραμα καὶ οἰκοδομητικὰ διὰ τὴν ἄγίαν ἡμῶν πίστιν.

Ἐπικαλούμεθα δ' ἐπὶ Σὲ καὶ ἐφ' ὄλου τοῦ κύκλου τῶν συνεργατῶν Σου τὴν χάριτον τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ καταστέφοντές σε ταῖς πατρικαῖς Ἰγῶν εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις διατελοῦμεν
Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱεροσολύμων ἀπὸ Μαρτίου η'.

† Ὁ Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς ἐν Χῶ εὐχέτης».

ΕΥΓΥΧΕΙΣ ΗΜΕΡΑΙ. — Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανός, εἰς τὸ πολυεστατον ἡμέρας του καὶ διὰ τὸ Πάναστον Ἱερωτάτον οὐ προῖσταται καὶ δι' αὐτόν. Πατριαρχεῖ τὴν ἐπὶ εὐεθέρου ἐδάφους πλέον, τὸ ὁποῖον ἀπελευθέρωσαν αἱ Ἀγγλικαὶ λόγχοι τοῦ Ἀλεμπυ.

ΧΑΡΗΤΕ ΑΘΗΝΑΙΟΙ!

Καὶ βέβαια πρέπει νὰ χαροῦμε ὅλοι μας. Τὰ τράμ τῶν Ἀθηνῶν γίνονται σιγά-σιγά τράμ. Ἡ κυβέρνησις ἐφαρμόζουσα τὴν σιδηροδρομικὴν πολιτικὴν τῆς, ἣ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν Κρατοποίησιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, εἰς τρόπον ὅστε νὰ τὰ μετατρέψῃ εἰς μέσα ἀληθῶς ἐξυπηρετικὰ τῆς συγκοινωνίας καὶ νὰ μὴν τὰ ἀφήσῃ μέσα ἐξυπηρετικὰ τῶν συμφερόντων τῶν διαφόρων ἐξ ὑπερβολῆς καὶ ἐξ ἀφανοῦς ὁρμηθέντων εἰς βάρος δὲ τῶν δυστοχισμένων μετῶν των, μεγαλοσχήμεν καταστάτων σὲ δυὸ τρία χρόνια μέσα, διευθυντῶν ἢ καὶ συμβουλῶν των, μετὰ τὸν σιδηροδρομὸν Πελοποννήσου, τὸν ὁποῖον ὡς διὰ μαγείας μετέβαλε, βάζει χερί τώρα καὶ εἰς τὸ ἄλλο περίφημον καὶ μοναδικὸν ἀνά τὴν Ἀνατολήν πᾶσαν **μαγαζί**, τὸ ὁποῖον κατ' εὐφημισμὸν ἐλέγγοτο Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Τροχιοδρόμων, Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ περιχώρων.

Τὸ πρῶτον βῆμα τὸ ἔκαμε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Συγκοινωνίας μετὰ τὸν διορισμὸν ἐνὸς νεαροῦ ἐπιστήμονος, ἀρτίου τὴν μόρφωσιν καὶ ἀρτίου τὴν ἀντιλήψιν, ἀλλὰ πρὸ παντός κοσμοῦ τὸ ἦθος καὶ σεβομένου πρῶτα-πρῶτα αὐτόν καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον. τοῦ κ. Ἀν. Σαρρηγιάννη, ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων του, ὡς Τεχνικοῦ Διευθυντοῦ. Ἔτσι ἐκείνη ἡ κτηνώδης καὶ ἀσεβῆς πρὸς τὸν κόσμον συμπεριφορὰ, ἣ μόνον εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν σηκίτων ἀποβλέπουσα καὶ μόνον διὰ βραδουργῶν Γιλδικῶν ἐπιπέλουσα τὸν ἐξ «Ἀγ-Βασίλη τόπο» καὶ ἐκεῖνος ὁ Βουλγαρικὸς ἱμπεριαλισμὸς τῶν μηδὲν πλήν τοῦ αὐτοθησαυρισμοῦ διὰ μεγαλεπήβολων σχεδίων δυναμένων νὰ ἐπιδείξωσι δύσιν μαζὺ μετὰ τὴν ἀπέναντι τῶν ἀτυχῶν ὑπαλλήλων ἀσκουμένην τυραννίδα.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» μετὰ χαρὰν ἤκουσε τὴν ἀνάληψιν τῆς Τεχν. Διευθύνσεως ὑπὸ τοῦ κ. Σαρρηγιάννη, τὸν ὁποῖον ἰδιαίτερος ἐκτιμᾷ, γνωρίζουσα τὰ προσόντα του καὶ εἶναι βεβαία ὅτι θὰ σφίξῃ τὰ λουριά τῶν διαφόρων σαλτιμπάγκων. Εἶναι μάλιστα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὰ νέα δρομολόγια, αἱ διαδρομαὶ Πατησίων-Καλλιθέας καὶ Πατησίων-Φαλήρου, ἡ ἀντικειμενικὴ οἰκονομία ὀχημάτων καὶ προσωπικῶν καὶ πολλὰ ἄλλα, ὀφείλονται εἰς εἰσῆγγιν τοῦ κ. Σαρρηγιάννη, ἀντιλαμβανομένου ὅτι ἡ Ἑταιρεία τῶν τράμ ἔγινε διὰ νὰ ἐξυπηρετῇ τὰς ἀνάγκας τῆς συγκοινωνίας καὶ ὄχι τὰ προσωπικὰ τῶν ἐξ «Ἀγ Βασίλη τόπο» κτηνανθρώπων.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Συμπαθῆς καλλιτέχνης ἡ Κυρία Εἰρήνη Γ. Σκέπερς, ἡ γνωστὴ καθηγήτρια τοῦ Ὄρειου Ἀθηνῶν (χρυσῶν μεταλλίων) συνεκέντρως εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη τὴν 16 Μαΐου τὴν κρέμα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας εἰς μίαν λατουργίαν καλλιτεχνικὴν τῆς συμπαράξῃ τοῦ κ. Δ. Μυράτ. τῶν μαθητῶν τῆς Ἰσμ. Κορωναίου καὶ Ἰφιγενείας Ἀποστόλου καὶ τοῦ κ. Δ. Μητροπούλου. Τὰ πρόγραμμα ζηλευτόν εἰς ἐπιλογὴν καὶ περιλαμβάνον τὸν «Ταξιδιωτὴν» τοῦ Σομβερτ, τὸν «Ροδρίγο» τοῦ Handel, Λόγγερν τοῦ Βάγνερ, l'heure de Pourpre τοῦ Holmes, φαλέντα ὑπὸ τῆς Κας Σκέπερς, Μανὸν τοῦ Μασσενᾶ Villanelle τοῦ Ντελλάκουκα ὑπὸ τῆς Δος Κορωναίου, ἀπαγγελίαν τοῦ κ. Μυράτ, Μινιὸν τοῦ Thomas καὶ Σαρφὸν - Δαλιὰ τοῦ Σάν-Σαιν ὑπὸ τῆς Δος Ἀποστόλου, Αἰγιάνη τοῦ Μασσενᾶ, Τόσκα τοῦ Puccini, τὴν Γρηῖά Ζωὴ τοῦ Καλομοῖρη καὶ Χαμένες ἐλπίδες τοῦ Μητροπούλου ὑπὸ τῆς Κας Σκέπερς, ἐκτελεσθῆν μετὰ σπανίαν ἐπιτυχίαν καὶ κατεχειροκρατήθη.

Ο. ΣΙΝΑΣ. — Αὐτὸς εἶνε ὁ χορηγὸς βαρῶν Σίνας, μετὰ τὰς ἐπισημὰς τοῦ ὁποῖου ἐπίσημη τὸ μεγαλοεργεῖς μνημεῖον τῆς Ἀκαδημίας, πού θὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας του μετ' ὀλίγων εἰς τοὺς Ἑλληνας Ἀθανάτους.

Εἰς τὸ τέλος προσεφέρθησαν εἰς τὴν μοναδικὴν μας καλλιτέχνηδα βαρύτιμα κἀνίστρα καὶ στέφανοι ἐκ φυσικῶν ἀνθέων, ὅλος δὲ ὁ κόσμος ὁ ἐκλεκτὸς ἔσπευσε νὰ τὴν συγχαρῆ καὶ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν του.

Εἶχαμε καὶ ἄλλη μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσιν τὸν Μάρτιον πού μας ἐχάρισε ἡ Ἄνις Μαρία Ν. Παπαγιαννοπούλου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὄρειου Ἀθηνῶν τῇ εὐγενεῖ συμπαράξῃ τοῦ καθηγητοῦ κ. Tony Schultze. Ὁ Beethoven, ὁ Chopin, ὁ Arensky, ὁ Coelidge-Taylor, ὁ Wieniawsky, ὁ Brahms καὶ Sain Saens μετὰ τὰ δυσκολώτερα κομμάτια τους ἐξετελέσθησαν ἀπὸ τὰ γοητευτικὰ δάκτυλα τῆς συμπαθοῦς καλλιτέχνης καὶ τὴν μαγευτικὴν θαυμασίαν τοῦ καθηγητοῦ μετὰ τελειότητα πού ἐκινῶσε τὴν ζήλεια. Καὶ κατεχειροκρατήθησαν κάθε φορὰ.

ΣΑΝ ΤΖΕΝΑΡΟ

Ἡ ὄρεομανία τοῦ Ἰταλικοῦ ὄχλου εἶνε γνωστὴ, καὶ μάλιστα τῶν Ναπολιτάνων. Εἰς μιὰ βρῖσιά τους οἱ Ναπολιτάνοι ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ φθάνουν ἕως ἐκεῖνους πού ἐκτύπησαν τὴν καμπάναν τὴν στιγμὴν τοῦ ἐνταφιασμοῦ. Ἀκούσατέ τὴν: «Μανάτσα μόρτ, κί τὰ στρά μόρτ, κί τα σοννάτ' ἰ καμπάνε ἰ μόρτ!» Ὁ ἐστὶ μεθερμηνυόμενον: «Ἀνάθεμα τὰ πεθαμένα του, καὶ τὰ προαπεθαμένα καὶ κείνους πού χτυποῦσαν τῆς καμπάνης στὰ πεθαμένα του!»

καὶ τὰ προαπεθαμένα καὶ κείνους πού χτυποῦσαν τῆς καμπάνης στὰ πεθαμένα του!»

Ἀκούστε τώρα κ' εἶνε χαριτωμένο ναυτικὸ ἀνέκδοτο: Ὁ Σάν Τζενάρο εἶναι ὁ προστάτης Ἅγιος τῆς Νεαπόλεως, ἔχουν δὲ συνήθειαν οἱ θαλασσοῖσι, ὅταν ἔχουν πολλὴν τρικυμίαν, νὰ τὸν ἐπικαλοῦνται καὶ νὰ τὸν βάζουν νεορῶς σ' ἕνα μανδύλι, ὅποτε πλέον κοπάξῃ ἡ θάλασσα.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν μιὰ ψαροπούλα, καθὼς ἀρμένιζε στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα, κατελήφθη ἀπὸ οὐραγκάν. Ὁ καπετάνιος, ὅμοι εἶδε τὰ στενὰ ἐνθυμήθη τὸν προστάτην ἅγιον. Ἀνοίγει λοιπὸν τὸ μανδύλι τοῦ ἐπάνω στό καπάκι τοῦ σπινάγιου καὶ ἀρχίζει τὴν ἐπίκλησιν.

— Σάν Τζενάρο βιένι κουί! καὶ μετὰ τὸ δάκτυλο τοῦ ἔδειξε τὸ μέσον τοῦ μανδυλίου. Ἐντρα ντέντρο!

Ὁ προστάτης ἅγιος ἐμῆλκε στὸ μανδύλι, πού ὁ καπετάνιος ἔκλεισε μετὰ προσοχὴ καὶ εὐλάβεια, ἀλλὰ ἡ τρικυμία δὲν ἐκόπαξε. Τότε τῷ ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ἄλλους ἁγίους. Ἦρχισε λοιπὸν:

— Μαρρόνα ντ' ὀκάρμνα, ἔντρα ντέντρο! Σάν Νικόλα, ἔντρα ντέντρο! Σάντο Ὀρόντζο, ἔντρα ντέντρο! Σάν Πασκουάλε, ἔντρα ντέντρο! Σάν Λιμπόριο, ἔντρα ντέντρο! Σάν Φραντσίσκο, ἔντρα ντέντρο!

Καὶ κτυπώντας τὸ δάκτυλο στὸ μανδύλι ἐμάζεψε ἔτσι τὸ μισὸ-καλαντάρι. Ἡ τρικυμία ὅμως, ὄχι μόνον δὲν ἐκόπαξε, ἀλλὰ ἐδυναμῆκε καὶ ἀπειλοῦσε νὰ φέρῃ καπάκι τὴν ψαροπούλα.

Ὁ καπετάνιος θυμήθηκε τότε τῆς βρῖσις. Ἀλλὰ μέσα στὸ μανδύλι ἦτον καὶ ὁ Σάν Τζενάρο, ὁ προστάτης ἅγιος τῆς πατρίδος του. Ἀνοίγει λοιπὸν προσεκοικὰ τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ μανδυλίου καὶ μετὰ προστατευτικὸν ὄψος λέγει μετὰ τὸ δάκτυλο πρὸς τὸ διάστημα:

— Σάν Τζενάρο, ἔτσι φόρτ!

Καὶ ἀφοῦ ἠλευθερώθη ὁ προστάτης ἅγιος, σηκώνει τὸ ἄδειο μανδύλι καὶ ἀρχίζει νὰ κοπανᾷ ἐπάνω στὸ ξύλο ὄλους τοὺς ἐγκλειστοὺς ἁγίους, συνοδεύων κάθε κτύπημα μετὰ μιὰ τρομερῆ βρῖσιά:

— Πορτοί! Σκοστοματί! Φάτσε τζαλοῦτε! Πουπατοσί! ἂ νου ὀλάντε! Μαριγουόλι! Φετιέντε!—Δηλαδή: Κοίρο! Ἀνήθικο! Κιτρινομούρηδες! Πεντάρικες κοῦκλες! Λωποδύτες! Βρωμιάρηδες!

Ἐξήντηλες, ἐννοεῖται, ὁλόκληρο τὸ λεξιλόγιον, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ὅμως, ἂν ἡ ψαροπούλα ἐσώθη.

ΑΧ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμάσια μουσικὰ πνεύματα. Τὰς πρώτας σπουδὰς του ἔλαβε εἰς τὸ Ὄρειον Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τοῦ ἀπένευσε τὸ χρυσῶν μεταλλίων. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Παρίσιον ὅπου διαμένει ἀπὸ τριετίας τελεσιουργῶς τὰς σπουδὰς του πλησίον τοῦ περιφήμου καθηγητοῦ τοῦ Conservatoire τῶν Παρισίων Α. Loeb. Αἱ συναυλίαι τὰς ὁποίας ἔδωκε μέχρι τοῦδε εἰς Παρίσιον καὶ ἄλλας μεγαλοπόλεις τῆς Γαλλίας, τὸν ἀνέδειξαν καὶ τοῦ ἐξεσφάλισαν λαμπρὰν θέσιν μεταξὺ τῶν προεξέχοντων καλλιτεχνῶν. Εἶνε τέλος ὁ Καλλιτέχνης τοῦ ὁποῖου πρὸ ἡμερῶν εἰς μίαν μεγάλην συναυλίαν ὁ κ. Βενιζέλος ἐσφίξε μετὰ συγκίνησιν τὸ χερί διότι τιμᾷ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. — Ὁ ἐν Παρίσιον θριαμβεύων Ἑλλὴν Βιολονσελίστας.